

Arrest

nr. 265 642 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IV

- Inzake:**
1. X
 2. X
(handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X)
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw dochter (...), zoon (...) en hun twee tantes in kolonie La Fortuna, gelegen in de stad Mejicanos, departement San Salvador. In uw wijk waren enkele bendeleden van bende 18 aanwezig die u kende van sinds zij jong waren. De inwoners van de wijk zelf werden door hen echter niet lastig gevallen. Ongeveer vijf à zes jaar geleden beslisten de inwoners van uw kolonie om de kolonie te privatiseren met bewaking aan de ingang, zodat er minder criminaliteit zou kunnen plaatsvinden. Omwille van gezondheidsproblemen werkte uw dochter na juni 2018 niet meer. Uw zoon werkte als machinehulp gedurende drie maanden tot 31 december 2018. U zelf had gedurende zeven jaar een winkel gelegen in jullie straat, een paar meter verder van jullie huis. Begin maart 2019 werd een vrouwelijk bendelid gekend onder de naam 'Marimacha' vrijgelaten uit de gevangenis. Zij zette de bendeleden in uw wijk ertoe aan om de leveranciers die producten kwamen leveren binnen de wijk af te persen. Op 19 maart 2019 kwam bendelid Budin, tevens neef van Marimacha, naar uw winkel en zei dat u vanaf dat moment maandelijks \$50 renta zou moeten betalen. U gaf hem \$50 en hij ging weg. Toen Budin in april kwam om de renta te innen, zei hij dat u niet meer \$50 maar \$200 zou moeten betalen. De bendeleden wisten namelijk dat uw ex-echtgenoot die in de VS woont u maandelijks geld opstuurde. U betaalde de gevraagde \$200. In mei betaalde u eveneens \$200. Toen Budin op 19 juni echter naar uw winkel kwam om de renta te innen, zei u dat u hem niet kon betalen. U vroeg hem om u tijd te geven, waarop hij zei dat hij u één week de tijd gaf. Op 27 juni kwam Budin terug naar uw winkel en u zei tegen hem dat u er niet in was geslaagd het geld bijeen te krijgen. Budin antwoordde hierop dat u dan uw zoon in de plaats zou geven zodat hij drugs kon verhandelen voor de bende en u uw schuld op die manier kon vereffenen. U antwoordde dat uw zoon er niet was en dat hij bij een neef verbleef. U zei dat u wel \$100 had die u hem kon geven. Budin weigerde de \$100 en zei dat hij binnen een week zou terugkomen om dan de volledige \$200 te innen. Later diezelfde dag riep u uw kinderen bijeen om jullie opties te bespreken. U beval hen eveneens het huis niet meer buiten te komen. U sprak met de vader van uw kinderen en hij zei dat hij een manier zou zoeken om uw kinderen naar de VS te sturen. Jullie hadden hier echter niet genoeg geld voor. In de week volgend op 27 juni werd u gecontroleerd door de bendeleden. Dagelijks kwam ongeveer elk uur een bendelid uw winkel binnen om gratis zaken van u te eisen en te controleren of uw zoon aanwezig was.

Op 4 juli kwam Budin terug om te vragen of u de \$200 bij elkaar had gekregen, waarop u antwoordde dat u niet meer had dan de \$100. Budin antwoordde dat indien u het volledige bedrag niet zou betalen, hij uw huis zou binnendringen en uw zoon zou vermoorden. U vroeg hem om meer tijd en bood nogmaals de \$100 aan. Budin nam de \$100 aan en ging weg. Diezelfde dag gingen uw kinderen hun paspoorten ophalen. Een vriendin van uw dochter kwam uw kinderen met de auto ophalen thuis en zij verlieten het huis op een moment dat de bendeleden normaal lunchen en niet aanwezig zijn op straat. Ze keerden terug op een moment dat de bendeleden gaan avondeten en niet aanwezig zijn op straat. Met hulp van een vriend verkochten jullie jullie auto, enkele andere zaken uit het huis en uw juwelen om de reis te kunnen financieren. Op 10 juli ging u uw eigen paspoort ophalen, vergezeld door uw dochter. Op 18 juli kochten jullie jullie vliegtuigtickets aan.

Toen Budin op 19 juli naar uw winkel kwam om de renta te innen, gaf u hem \$200. Budin antwoordde dat u hem nog steeds het geld van juli verschuldigd was, gezien hij de \$100 die u hem eerder had gegeven voor zichzelf had gehouden. Hij zei dat u daarom \$400 in augustus zou moeten betalen. Na 19 juli bleef u in de gaten gehouden worden en bleven bendeleden naar uw winkel komen om gratis koopwaar te eisen.

U, uw zoon en uw dochter verlieten El Salvador op 11 augustus 2019 en kwamen aan in België op 12 augustus 2019. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 augustus 2019. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, foto's van bendeleden en documenten van uw winkel neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest voor het leven van uw zoon omdat u de bendeleden de verschuldigde renta niet betaalde.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Voorts zijn uw verklaringen en die van uw kinderen over jullie problemen met bende 18 dermate vaag en weinig overtuigend dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo zijn gelet op de levensbedreigende situatie uw eigen gedrag en de keuzes die u maakt vreemd, wat reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo is het vreemd dat u in staat was om Budin te betalen, maar desondanks op verschillende momenten besliste om dit niet te doen zonder enig plan te hebben om ergere problemen te vermijden (CGVS II p. 3 en p. 4). U zegt dat u de bendeleden in juni – nadat zij uw zoon hadden bedreigd- kon betalen, maar dat indien u elke maand \$200 zou betalen uw winkel geen winst noch vooruitgang zou maken (CGVS p. 7 en CGVS II p. 3). Gezien u geen \$200 zou betalen in juni, wordt u gevraagd wat uw plan was, omdat u logischerwijs problemen zou krijgen met de bendeleden. U zegt slechts dat u op 19 juni, toen u slechts \$100 had, niets had gepland omdat u op dat moment niet had gedacht dat ze u zouden bedreigen (CGVS II p. 4). Dit is weinig aannemelijk. U wordt er op gewezen dat u er van kon uitgaan dat de bendeleden terug zouden komen om de renta te innen, maar dat u niet gewillig was om te betalen. U wordt gevraagd hoe u omging met deze situatie. Wederom antwoordt u slechts dat u toen niets slecht dacht en niet dacht dat ze zo ver zouden gaan in de bedreigingen. Gevraagd wat u dacht dat de reactie van Budin zou zijn op het moment dat u zei dat u hem niet kon betalen, zegt u dat u van Budin niet veel verwachtte maar wel van Marimacha die de bevelen gaf. Gevraagd of u er aan dacht welk bevel Budin zou kunnen krijgen indien u niet betaalde, antwoordt u van niet en herhaalt u dat u op dat moment niets slecht dacht (CGVS II p. 4). Budin had u echter gezegd op 19 juni dat u zou moeten betalen koste wat kost en dat hij een week later zou terugkomen voor het geld (CGVS p. 7). Dat dit geen enkele indruk op u achterliet en u zich hierna niets slechts bedacht of geen enkel plan van aanpak had bij niet betaling is niet aannemelijk en doet daarom ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ondanks dat u wel kon betalen, besliste u ook om op 27 juni niet het gevraagde bedrag af te geven (CGVS p. 7 en CGVS II p. 3). Nadat u tegen Budin zei dat u slechts \$100 had, zei hij dat u hem uw zoon zou moeten geven opdat hij drugs zou verkopen voor de bende (CGVS p. 7). Gevraagd wat u dacht

nadat Budin deze bedreiging had geuit, zegt u dat u zich echt slecht voelde omdat de bedreiging werkelijk werd. De werkelijke bedreigingen naar uw zoon toe maakten u wanhopig; u at niet goed, sliep niet goed en vroeg zich af wat de bendeleden iemand kunnen aandoen (CGVS II p. 4). In dit opzicht is het dan ook zeer vreemd dat u de week volgend op deze bedreiging, op 4 juli, eveneens besliste om niet het volledige bedrag te betalen, maar opnieuw slechts \$100 aanbood (CGVS p. 7). Gevraagd of u meer dan \$100 had op 4 juli, zegt u van wel. Gevraagd hoe het komt dat u niet besliste om \$200 te betalen in plaats van \$100 gezien u zelf verklaarde dat de bedreigingen naar uw zoon toe werkelijk waren geworden en u hierdoor wanhopig was geworden, geeft u een weinig overtuigende verklaring. U zegt dat, indien u had beslist om hen maandelijks te betalen, u na één jaar geen winkel meer zou hebben gehad en hen dan niet meer zou kunnen betalen. Hier dient te worden opgemerkt dat de angst voor uw zoon op dat moment actueel en reëel was, wat logischerwijs prioritair is aan speculaties over gebeurtenissen binnen een jaar. Gevraagd hoe het komt dat u besliste om niet te betalen, gezien u een angst kende voor uw zoon en bang was dat hem iets zou overkomen, zegt u dat dat, indien u op 4 juli \$200 had gegeven, had u hen op 19 juli niet kunnen betalen. U weet echter niet hoeveel geld u had op 19 juli. Dergelijke verklaringen over de reden waarom u weigerde te betalen, ondanks het dreigende gevaar voor u en uw familie, zijn geenszins overtuigend.

U wordt gevraagd wat uw plan was na 27 juni, gezien u besepte dat uw zoon in gevaar was, maar tegelijkertijd wist dat u niet zou kunnen of willen betalen op 4 juli. U antwoordt dat u op 27 juni sprak met de vader van uw kinderen, die u zei om uw kinderen naar de VS te sturen. Deze optie was echter zeer duur en niet veilig. U kon uw kinderen nergens anders naartoe sturen gezien jullie geen familie hebben op andere plaatsen (CGVS II p. 4). Dit maakt uw voornemen niet te betalen nog opmerkelijker.

Verder zegt u, in tegenstelling tot eerdere verklaringen als zou u wel het geld hebben kunnen betalen, op andere momenten in uw persoonlijke onderhouden plots aan dat jullie het geld niet hadden om de bende te betalen (CGVS p. 7, p. 10 en CGVS II p. 3). Ook wanneer u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wordt gevraagd wat uw plan van aanpak was na 27 juni en hoe u zich voorbereidde op het afgesproken bezoek van Budin op 4 juli, zegt u wederom dat u slechts \$100 had (CGVS p. 11). Dergelijke inconsistente verklaringen doen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Voorts is het vreemd dat jullie er voor kozen om uw zoon thuis te houden wetende dat de bendeleden het op hem hadden gemunt, dat Budin op 4 juli verklaarde dat ze wisten dat uw zoon in het huis was en dat ze elk moment wanneer ze wilden bij u thuis konden binnenvallen om hem te vermoorden gezien u niet betaalde (CGVS p. 7). U verklaart dat uw zoon geen andere plaats had om onder te duiken. U zou hem niet hebben toegelaten om bij zijn neef onder te duiken gezien diens vader illegale medicijnen verhandelt en u niet weet waarmee hij zich nog bezig houdt. Uw eigen familie woont in Mejicanos op gevaarlijke plaatsen. Ondanks het gevaar voor zijn leven, was er volgens u geen enkele andere optie voor uw zoon om tijdelijk elders te verblijven bij vrienden of verre familie (CGVS II p. 7). Gevraagd of iemand van jullie kennissen of vrienden had aan wie jullie konden vragen of jullie zoon tijdelijk kon onderduiken in plaats van thuis te blijven, geeft u een opmerkelijk antwoord. U zegt dat, indien u een plaats had gehad voor uw zoon, u zelf, uw dochter en kleindochter nog achterbleven. Indien uw zoon er niet was, waren jullie aan de beurt geweest (CGVS II p. 8). Dat u omwille van deze reden uw zoon, die het doelwit was van de bendeleden, niet zou proberen beschermen is vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het gedrag van de bendeleden is in dit opzicht eveneens opvallend. Zo is het vreemd dat zij een eerste keer uw zoon opeisten om drugs voor hen te verhandelen en een tweede keer dreigden dat ze hem zouden vermoorden, maar op geen enkel moment aanstalten maakten om hem te benaderen (CGVS p. 7 en CGVS 1921546 p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom de bendeleden uw huis niet binnenvielen om uw zoon te zoeken, zegt u dat bendeleden een keten van bevelen hebben en dat zoiets tijd in beslag neemt (CGVS p. 16). De bendeleden hadden geduld. Bovendien was de deur van uw huis altijd op slot (CGVS II p. 8). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat bendeleden een zeer agressieve modus operandi hanteren. Fysieke agressie, moorden en ontvoeringen zijn dagelijkse kost voor bendeleden. Zo blijkt dat indien zij iets eisen van iemand, het zeer moeilijk is om niet in te gaan op deze eisen zonder de gevolgen er van te dragen. Logischerwijs kan worden gesteld dat dit naarmate de tijd vordert alleen maar moeilijker wordt, gezien het risico in ernst toeneemt. Uw zoon verklaart in dit verband dat de bendeleden zullen gedacht hebben dat hij bij zijn neef zat, die in een wijk woont waar een rivaliserende bende aanwezig is waardoor de bendeleden zich niet tot daar konden begeven (CGVS 1921546 p. 12). Dit weerhoudt de bendeleden er echter nog altijd niet van om een kijkje te nemen in uw huis. Dat u op 19 en 27 juni en tevens op 4 juli aan Budin de

gevraagde renta niet zou hebben gegeven en hij uw zoon reeds tweemaal zou hebben bedreigd door onder andere te zeggen dat de bendeleden het huis op eender welk moment kon binnen vallen maar er verder niets gebeurde, is in het licht van informatie supra opmerkelijk en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het ook opvallend dat de bendeleden betaling van u eisten, waarin u verschillende keren tekort schoot, maar dat zij niets zeiden over uw auto die al enkele maanden op straat -gewoonlijk tegenover de deur van de winkel- te koop stond en die hen geld kon opleveren (CGVS II p. 5; CGVS 1921545 p. 18; CGVS 1921546 p. 12). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat bendeleden soms in de plaats van of zelfs bovenop de renta de verlening van diensten of gratis goederen vragen. Gevraagd hoe het komt dat de bendeleden niets zeiden over uw auto en in de plaats daarvan uw uitleg aanvaardden dat u niet kunt betalen, antwoordt u dat zij geen materiële dingen eisen maar geld. Deze verklaring overtuigt in het licht van bovenstaande informatie niet, zeker niet gezien de bendeleden wel degelijk naast de renta dagelijks ook gratis zaken aan u vroegen uit uw winkel (CGVS II p. 9). Nogmaals gevraagd waarom de bendeleden er zelfs niets over zeiden of vroegen, zegt u slechts dat de bendeleden gedacht zullen hebben dat de auto in de garage stond nadat jullie hem hadden verkocht (CGVS II p. 6). Deze verklaring overtuigt wederom niet, zeker niet gezien de auto voor het merendeel van de tijd op straat tegenover de deur van jullie winkel stond (CGVS 1921545 p. 18). Dat de bendeleden betaling van u eisten die u hen niet gaf, maar dat zij op geen enkel moment ooit iets zeiden over uw auto die te koop stond en die een bron van inkomsten voor hen zou kunnen zijn is weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook dient nog te worden opgemerkt dat het vreemd is dat de bendeleden als vergelding wilden dat uw zoon drugs voor hen zou verhandelen. U wordt gewezen op het feit dat er voor het verhandelen van drugs logischerwijs een zekere mate van vertrouwen is vereist. Uit informatie blijkt dat rekruten een lange periode moeten doorlopen om hun toewijding en absolute loyaliteit aan de bende te tonen. Uw verklaring dat zij dan uw zoon gedwongen zouden inzetten om voor hen drugs te verhandelen, indien u niet zou betalen, is dan ook maar weinig overtuigend. U wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden uw zoon, een volwassen man, meteen vroegen betrokken te worden bij hun drugstrafiek. U antwoordt dat de bendeleden reeds uitkijkmannen hebben. Gezien uw zoon had gestudeerd in de school dichtbij de kolonie was hij gekend en kon hij daarom de school gemakkelijk binnen waar hij drugs zou kunnen verkopen (CGVS II p. 12). Dit is vanzelfsprekend weinig overtuigend. Dit doet daarom ook verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het vreemd dat uw dochter zich niet meer herinnert dat zij dezelfde dag van de bedreiging, op 4 juli, had beslist om het land te verlaten en samen met haar broer hun paspoorten is gaan ophalen (CGVS 1921545 p. 17). Uit de verklaringen die u en uw kinderen afleggen over het ophalen van de paspoorten blijkt namelijk dat jullie zich goed moesten organiseren voor deze uitstap en met verschillende zaken rekening dienden te houden, gezien het immer aanwezige risico. Zo kwam een vriendin van uw dochter haar en uw zoon met de auto ophalen. Ze verlieten samen de wijk op een moment dat de bendeleden lunchen en niet aanwezig zijn op straat. Uw zoon lag neer op de achterbank als extra voorzorgsmaatregel. Eenmaal bij het paspoorten centrum werd uw zoon niet vlak voor het gebouw afgezet, maar iets verder om eventuele achtervolgers het spoor bijster te maken. Nadat de paspoorten in orde waren, gingen uw kinderen naar het huis van de vriendin van uw dochter, waar zij verbleven tot het moment dat de bendeleden avondeten en niet op straat zijn, waarop zij terugkeerden naar de kolonie. De uitstap zelf duurde ongeveer twee à drie uur (CGVS p. 12; CGVS 1921546 p. 9 en p. 10; CGVS 1921545 p. 17). Wanneer uw dochter een eerste keer wordt gevraagd wat zij heeft gedaan die dag nadat ze het nieuws van de bedreiging had vernomen, zegt zij dat ze de hele dag in haar kamer is gebleven. Een van de tantes ontfermde zich over de winkel en zij zelf verklaart met u en uw zoon in de kamer te zijn gebleven (CGVS 1921545 p. 16 en p. 17). Wanneer uw dochter erop wordt gewezen dat ze die dag haar paspoort is gaan vernieuwen, antwoordt ze dat ze zich niet herinnert op welke dag ze haar paspoort vernieuwde. Gevraagd of ze zich niet herinnerde dat dat na een bepaald incident gebeurde en zij toen besliste dat ze haar paspoort diende te vernieuwen, geeft uw dochter een vaag antwoord. Ze antwoordt dat ze zich herinnert dat ze die dag met u alle mogelijke opties besprak en zij zelf op sociale media opzocht welke vereisten voor welk land nodig waren om te reizen (CGVS 1921545 p. 17). Gevraagd aan uw dochter hoe het komt dat zij zich niet meer herinnert dat zij diezelfde dag na de bedreiging naar daar is gegaan, antwoordt zij opnieuw slechts op ontwijkende manier dat zij zich niet meer herinnert op welke datum ze haar paspoort vernieuwde (CGVS 1921545 p. 17). Op het einde van het persoonlijk onderhoud van uw dochter, merkt de advocaat op dat uw dochter aan haar had verklaard dat de afspraak voor het paspoort reeds vast stond en dat het toevallig op die dag was. Wanneer uw dochter hiermee wordt geconfronteerd, zegt zij dat haar herinneringen vertroebeld zijn en dat ze thuis in

de kamer zat. Ze zegt dan plots dat ze in de namiddag haar paspoort samen met haar broer is gaan vernieuwen, maar dat ze zich dat door de zenuwen niet meer herinnerde. Haar advocaat wijst nog op de medische problemen van uw dochter en dat die een rol kunnen spelen wat betreft haar herinneringen (CGVS 1921545 p. 19). Nergens uit het persoonlijk onderhoud van uw dochter blijkt echter dat zij moeilijkheden heeft om zich zaken te herinneren of er in detail over te praten. Dat uw dochter zich niet zou herinneren dat het ophalen van de paspoorten, waarvoor organisatie was vereist, gebeurde dezelfde dag na de bedreiging op 4 juli is zeer opmerkelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is verder opmerkelijk dat uw familie, die in uw wijk woont, geen problemen heeft gekend met de bende na jullie vertrek. Op het moment van uw eerste persoonlijk onderhoud, eind januari 2021, had uw zus nog geen problemen gekend met bendeleden of was u hier alleszins niet op de hoogte van (CGVS p. 17). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat het risico van een gerichte bedreiging, zoals u kende, niet ophoudt te bestaan nadat de persoon in kwestie de wijk of het land heeft verlaten. In tegendeel, het risico kan zich uitbreiden tot familieleden van die persoon, die het nieuwe mikpunt worden van de bendeleden. Logischerwijs mag er van worden uitgegaan dat dit zeker geldt indien die familieleden zich nog steeds op dezelfde plaats bevinden, zoals in het geval van uw zus en de tante (CGVS p. 3 en CGVS 1921545 p. 3). Wanneer u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de algemene informatie wordt gewezen en wordt gevraagd hoe het komt dat uw familie geen problemen meer kende, zegt u dat u en uw zus niet veel contact hadden ondanks dat jullie in hetzelfde huis woonden. Mau(...), de inwonende tante, is een dame op leeftijd en is weduwe. Mar. (...), de andere inwonende tante, heeft volgens u gewoon pech gehad. U wordt gewezen op de onderzoekcapaciteiten die de bendeleden over het algemeen hebben en wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden uw zus nooit hebben aangesproken en gevraagd waar u bent. U geeft een nietszeggend antwoord. Zo zegt u dat de huidige bendeleden zijn geboren in de kolonie en dat u hen zag opgroeien van toen zij jong waren. De bendeleden weten dat uw zus in uw huis is komen wonen. Ondanks dat jullie daar echter allebei woonden, hadden u en uw zus niet veel contact met elkaar (CGVS p. 17 en CGVS II p. 11). Dat de bendeleden een te vereffenen schuld met u zouden kennen, maar uw zus op geen enkel moment zouden hebben aangesproken hierover of over u, is gelet op de informatie supra weinig aannemelijk. Hierdoor ontstaan verdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaart u dat uw dochter in februari een telefoongesprek had met uw zus Mau(...) die haar vertelde dat uw zus werd lastig gevallen door bendeleden en dat ze daarom op zoek was naar een nieuwe woonst. Mau(...) gaf geen verdere informatie. Zelf weet u ook niets meer over de problemen die uw zus kent. U weet ook niet of uw zus voor februari al problemen kende (CGVS II p. 9, p. 10 en p. 11). U zegt in dit verband dat uw zus het vermijdt om direct contact met u te hebben, opdat de bendeleden niet zouden weten waar u bent. Gevraagd op welke manier de bendeleden zouden kunnen te weten komen waar u bent indien u en uw zus contact hebben, zegt u slechts 'door de telefoon of door Facebook'. Gevraagd hoe de bendeleden hieruit zouden kunnen afleiden waar u bent, zegt u dat dat eenvoudig is en dat de bendeleden de telefoon van uw zus kunnen afpakken en dat kunnen bekijken. Deze verklaring houdt maar weinig steek, zeker gezien uw zus volgens uw weten voor einde januari 2021 niet werd aangesproken door de bendeleden (CGVS p. 17). Tante Mar. (...), die eveneens met jullie in jullie huis woonde, nam de winkel van u over toen u El Salvador verliet (CGVS 1921545 p. 10). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat jullie juist omwille van de winkel en de te betalen renta zodanige problemen kenden dat jullie het land dienden te verlaten, maar dat Mar. (...) desondanks besliste om de winkel over te nemen (CGVS p. 13). Gevraagd waarom zij de winkel overnam, ondanks het gevaar dat hiermee gepaard ging, geeft u dit korte antwoord: "Omdat zij werkloos was." (CGVS, p. 13). Dit overtuigd geenszins. Gevraagd hoe dit dan besproken is geweest zegt u dat u haar vroeg wat ze zou doen indien de bendeleden terug zouden komen waarop u verder gaat: "Zij zei dan 'ja maar dan zal ik wel zeggen dat jullie er niet zijn, dan moet ik niet betalen.' 'OK ' zei ik dan, ik kon toch niets meer doen met die winkel, ik moest die toch achterlaten.'" (CGVS, p. 13). Het spreekt voor zich dat dergelijke oppervlakkige verklaringen over de merkwaardige vaststelling dat Mar. (...), die jullie beschouwen als familie (CGVS 19/21546, p. 7), de winkel overnam, hoewel jullie net het land moesten verlaten omwille van problemen door deze winkel, volstrekt niet kunnen overtuigen.

Na verloop van tijd sloot zij de winkel, maar u weet niet om welke reden (CGVS p. 13). Mar. (...) bevindt zich niet meer in de kolonie en niemand heeft enig nieuws over haar (CGVS p. 14). U vermoedt dat ze problemen moet hebben gekend gezien ze het huis verliet. Niemand heeft echter nog contact met haar, noch kan iemand haar bereiken via haar telefoonnummer of Facebook. U weet niet om welke reden zij verdween of weg ging (CGVS II p. 11). Dat Mar. (...) uw winkel overneemt maar u vervolgens geen

enkele informatie zou hebben over de reden van de sluiting van de winkel of haar verdwijning is weinig aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat u deze risicovolle onderneming van Mar. (...) toch zou opvolgen vanuit België. Aangaande deze onwetendheid over de verdwijning van Mar. (...) verklaart u het volgende: "Dat was in december dat mijn zus mij dat vertelde. Maar ze zei dat ze probeerde om mij daar niet te veel over vertellen omdat ik al gevlucht was voor mijn probleem, dus vond ze het niet correct om nog meer vertellen daarover. Ze heeft mij wel gezegd dat Mar. (...) was verdwenen maar meer wou ze er niet over zeggen" (CGVS, p. 14). Dat zij u louter zou zeggen dat Mar. (...) verdwenen maar zou weigeren verdere informatie te geven, ondanks de vele vragen waarvan verwacht kan worden dat u ze heeft, is zeer opmerkelijk. Bovendien mag verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat zij alle noodzakelijke informatie meegeeft aan de asiinstanties om een zo volledig mogelijk beeld te scheppen van de situatie in El Salvador. Daar hoort vanzelfsprekend ook de situatie bij waarin de familieleden leven sinds uw vertrek. Dat u over de problemen van Mar. (...) niet meer kan zeggen dan dat ze verdwenen is, omdat uw zus u niet meer wilde vertellen is geenszins overtuigend. Bovendien kwam u dit te weten in december – 2019 of 2020 – en zei Mar. (...) reeds bij uw vertrek in augustus 2019 dat ze de winkel ging overnemen. Dat u geen enkele informatie zou zijn te weten gekomen in de periode na uw vertrek over de situatie van Mar. (...) en de eventuele problemen die zij zou hebben gekend met bende 18 tot december – 2019 of 2020 –, waarvan u kon vermoeden dat zij hebben geleid tot haar verdwijning, doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Tevens verklaart u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud dat Mau.(...), doodsbedreigingen kreeg in december 2019. De dochter van Mar. (...), J. (...), had zich aangesloten bij de bende en Mau.(...) gaf haar advies zich terug te trekken. De bendeleden kwamen dit te weten en bedreigden Mau.(...), zeggende dat ze J. (...) gerust moest laten. U weet niet of Mau.(...) nog andere problemen heeft gekend na de bedreiging (CGVS p. 13 en CGVS II p. 10). Op basis van de informatie die u geeft blijkt niet dat deze problemen in verband staan met de problemen die u zelf kende met bendeleden. In het licht van uw dossier kan er uit de problemen die Mau.(...) kende dan ook geen persoonlijke gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bij terugkeer voor u uit worden afgeleid.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort heeft betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De foto's van de bendeleden dienen slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas en kunnen het werkelijk plaatsvinden van uw problemen zelf niet vaststellen. De documenten met betrekking tot uw winkel bewijzen hoogstens dat u een eigen winkel had, maar kunnen geenszins de geloofwaardigheid van uw problemen herstellen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episod

[e migratoire 20201217.pdf](#)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw moeder (...), broer (...) en twee tantes in kolonie La Fortuna, gelegen in de stad Mejicanos, departement San Salvador. In uw wijk waren enkele bendeleden van bende 18 aanwezig die u kende van sinds zij jong waren. De inwoners van de wijk zelf werden door hen echter niet lastig gevallen. Ongeveer vijf à zes jaar geleden beslisten de inwoners van uw kolonie om de kolonie te privatiseren met bewaking aan de ingang, zodat er minder criminaliteit zou kunnen plaats vinden. Omwille van gezondheidsproblemen werkte u na juni 2018 niet meer. Uw broer werkte als machinehulp gedurende drie maanden tot 31 december 2018. Uw moeder had gedurende zeven jaar een winkel gelegen in jullie straat, een paar meter verder van jullie huis. Begin maart 2019 werd een vrouwelijk bendelid gekend onder de naam ‘Marimacha’ vrijgelaten uit de gevangenis. Zij zette de bendeleden in uw wijk ertoe aan om de leveranciers die producten kwamen leveren binnen de wijk te beginnen afpersen. Op 19 maart 2019 kwam bendelid Budin, tevens neef van Marimacha, naar de winkel van uw moeder en zei haar dat ze vanaf dat moment maandelijks \$50 renta zou moeten betalen. Uw moeder gaf hem \$50 en hij ging weg. Toen Budin in april kwam om de renta te innen, zei hij dat uw moeder niet meer \$50 maar \$200 zou moeten betalen. De bendeleden wisten namelijk dat uw vader die in de VS woont jullie maandelijks geld opstuurde. Uw moeder betaalde de \$200. In mei betaalde uw moeder eveneens \$200. Toen Budin op 19 juni echter naar de winkel kwam om de renta te innen, zei uw moeder hem dat ze niet kon betalen. Ze vroeg hem om haar tijd te geven, waarop hij zei dat hij uw moeder één week de tijd gaf. Op 27 juni kwam Budin terug naar de winkel en uw moeder zei tegen hem dat zij er niet in was geslaagd het geld bijeen te krijgen. Budin antwoordde hierop dat ze dan haar zoon in de plaats zou geven zodat hij drugs kon verhandelen voor de bende en uw moeder haar schuld op die manier kon vereffenen. Uw moeder antwoordde dat haar zoon er niet was en dat hij bij een neef verbleef. Ze zei dat ze wel \$100 had die ze hem kon geven. Budin weigerde de \$100 en zei dat hij binnen een week zou terugkomen om dan de volledige \$200 te innen. Later diezelfde dag riep uw moeder u en uw broer bijeen om jullie opties te bespreken. Uw moeder beval jullie eveneens het huis niet meer buiten te komen. Ze sprak met uw vader en hij zei dat hij een manier zou zoeken om u en uw broer naar de VS te sturen. Jullie hadden hier echter niet genoeg geld voor. In de week volgend op 27 juni werd uw moeder gecontroleerd door de bendeleden. Dagelijks kwam ongeveer elk uur een bendelid de winkel binnen om gratis zaken te eisen en te controleren of uw broer aanwezig was.

Op 4 juli kwam Budin terug om te vragen of uw moeder de \$200 bij elkaar had gekregen, waarop ze antwoordde dat ze niet meer had dan de \$100. Budin antwoordde dat indien ze het volledige bedrag niet zou betalen, hij jullie huis zou binnen dringen en haar zoon zou vermoorden. Uw moeder vroeg hem om meer tijd en bood nogmaals de \$100 aan. Budin nam de \$100 aan en ging weg. Diezelfde dag gingen u en uw broer jullie paspoorten regelen. Een vriendin van u kwam u en uw broer met de auto ophalen thuis en jullie verlieten het huis op een moment dat de bendeleden lunchten en niet aanwezig zijn op straat. Jullie keerden terug op een moment dat de bendeleden avondeten en niet aanwezig zijn op straat. Met hulp van een vriend verkochten jullie jullie auto, enkele andere zaken uit het huis en juwelen om de reis te kunnen financieren. Op 10 juli vergezeldte u uw moeder om haar paspoort op te halen. Op 18 juli kochten jullie jullie vliegtuigtickets aan.

Toen Budin op 19 juli naar de winkel kwam om de renta te innen, gaf uw moeder hem \$200. Budin antwoordde dat ze hem nog steeds het geld van juli verschuldigd was, gezien hij de \$100 die ze hem eerder had gegeven voor zichzelf had gehouden. Hij zei dat ze daarom \$400 in augustus zou moeten betalen. Na 19 juli bleef uw moeder in de gaten gehouden worden en bleven bendeleden naar de winkel te komen om gratis koopwaar te eisen.

U, uw moeder en uw broer verlieten El Salvador op 11 augustus en kwamen aan in België op 12 augustus. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 augustus 2019. Ter staving van uw verzoek legt u uw eigen paspoort en dat van uw zoon neer, evenals uw identiteitskaart en medische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt medische documenten neer waarin de diagnose vermeld wordt van arteriële hypertensie, aan slapeloosheid en schildklierinsufficiëntie. U kan aan de hand van deze loutere documenten niet aantonen dat u niet ten volle zou kunnen deelnemen aan de procedure voor internationale bescherming. Uit het persoonlijke onderhoud is ook gebleken dat u in staat was om uitgebreide verklaringen af te leggen en de vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw moeder. In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest voor het leven van uw zoon omdat u de benedeleden de verschuldigde renta niet betaalde.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Voorts zijn uw verklaringen en die van uw kinderen over jullie problemen met bende 18 dermate vaag en weinig overtuigend dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo zijn gelet op de levensbedreigende situatie uw eigen gedrag en de keuzes die u maakt vreemd, wat reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo is het vreemd dat u in staat was om Budin te betalen, maar desondanks op verschillende momenten besliste om dit niet te doen zonder enig plan te hebben om ergere problemen te vermijden (CGVS II p. 3 en p. 4). U zegt dat u de bendeleden in juni – nadat zij uw zoon hadden bedreigd- kon betalen, maar dat indien u elke maand \$200 zou betalen uw winkel geen winst noch vooruitgang zou maken (CGVS p. 7 en CGVS II p. 3). Gezien u geen \$200 zou betalen in juni, wordt u gevraagd wat uw plan was, omdat u logischerwijs problemen zou krijgen met de bendeleden. U zegt slechts dat u op 19 juni, toen u slechts \$100 had, niets had gepland omdat u op dat moment niet had gedacht dat ze u zouden bedreigen (CGVS II p. 4). Dit is weinig aannemelijk. U wordt er op gewezen dat u er van kon uitgaan dat de bendeleden terug zouden komen om de renta te innen, maar dat u niet gewillig was om te betalen. U wordt gevraagd hoe u omging met deze situatie. Wederom antwoordt u slechts dat u toen niets slecht dacht en niet dacht dat ze zo ver zouden gaan in de bedreigingen. Gevraagd wat u dacht dat de reactie van Budin zou zijn op het moment dat u zei dat u hem niet kon betalen, zegt u dat u van Budin niet veel verwachtte maar wel van Marimacha die de bevelen gaf. Gevraagd of u er aan dacht welk bevel Budin zou kunnen krijgen indien u niet betaalde, antwoordt u van niet en herhaalt u dat u op dat moment niets slecht dacht (CGVS II p. 4). Budin had u echter gezegd op 19 juni dat u zou moeten betalen koste wat kost en dat hij een week later zou terugkomen voor het geld (CGVS p. 7). Dat dit geen enkele indruk op u achterliet en u zich hierna niets slechts bedacht of geen enkel plan van aanpak had bij niet betaling is niet aannemelijk en doet daarom ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ondanks dat u wel kon betalen, besliste u ook om op 27 juni niet het gevraagde bedrag af te geven (CGVS p. 7 en CGVS II p. 3). Nadat u tegen Budin zei dat u slechts \$100 had, zei hij dat u hem uw zoon zou moeten geven opdat hij drugs zou verkopen voor de bende (CGVS p. 7). Gevraagd wat u dacht nadat Budin deze bedreiging had geuit, zegt u dat u zich echt slecht voelde omdat de bedreiging werkelijk werd. De werkelijke bedreigingen naar uw zoon toe maakten u wanhopig; u at niet goed, sliep niet goed en vroeg zich af wat de bendeleden iemand kunnen aandoen (CGVS II p. 4). In dit opzicht is het dan ook zeer vreemd dat u de week volgend op deze bedreiging, op 4 juli, eveneens besliste om niet het volledige bedrag te betalen, maar opnieuw slechts \$100 aanbood (CGVS p. 7). Gevraagd of u meer dan \$100 had op 4 juli, zegt u van wel. Gevraagd hoe het komt dat u niet besliste om \$200 te betalen in plaats van \$100 gezien u zelf verklaarde dat de bedreigingen naar uw zoon toe werkelijk waren geworden en u hierdoor wanhopig was geworden, geeft u een weinig overtuigende verklaring. U zegt dat, indien u had beslist om hen maandelijks te betalen, u na één jaar geen winkel meer zou hebben gehad en hen dan niet meer zou kunnen betalen. Hier dient te worden opgemerkt dat de angst voor uw zoon op dat moment actueel en reëel was, wat logischerwijs prioritair is aan speculaties over gebeurtenissen binnen een jaar. Gevraagd hoe het komt dat u besliste om niet te betalen, gezien u een angst kende voor uw zoon en bang was dat hem iets zou overkomen, zegt u dat dat, indien u op 4 juli \$200 had gegeven, had u hen op 19 juli niet kunnen betalen. U weet echter niet hoeveel geld u had op 19 juli. Dergelijke verklaringen over de reden waarom u weigerde te betalen, ondanks het dreigende gevaar voor u en uw familie, zijn geenszins overtuigend.

U wordt gevraagd wat uw plan was na 27 juni, gezien u besepte dat uw zoon in gevaar was, maar tegelijkertijd wist dat u niet zou kunnen of willen betalen op 4 juli. U antwoordt dat u op 27 juni sprak met de vader van uw kinderen, die u zei om uw kinderen naar de VS te sturen. Deze optie was echter zeer duur en niet veilig. U kon uw kinderen nergens anders naartoe sturen gezien jullie geen familie hebben op andere plaatsen (CGVS II p. 4). Dit maakt uw voornemen niet te betalen nog opmerkelijker.

Verder zegt u, in tegenstelling tot eerdere verklaringen als zou u wel het geld hebben kunnen betalen, op andere momenten in uw persoonlijke onderhouden plots aan dat jullie het geld niet hadden om de bende te betalen (CGVS p. 7, p. 10 en CGVS II p. 3). Ook wanneer u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wordt gevraagd wat uw plan van aanpak was na 27 juni en hoe u zich voorbereidde op het afgesproken bezoek van Budin op 4 juli, zegt u wederom dat u slechts \$100 had (CGVS p. 11). Dergelijke inconsistente verklaringen doen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Voorts is het vreemd dat jullie er voor kozen om uw zoon thuis te houden wetende dat de bendeleden het op hem hadden gemunt, dat Budin op 4 juli verklaarde dat ze wisten dat uw zoon in het huis was en dat ze elk moment wanneer ze wilden bij u thuis konden binnenvallen om hem te vermoorden gezien u niet betaalde (CGVS p. 7). U verklaart dat uw zoon geen andere plaats had om onder te duiken. U zou hem niet hebben toegelaten om bij zijn neef onder te duiken gezien diens vader illegale medicijnen verhandelt en u niet weet waarmee hij zich nog bezig houdt. Uw eigen familie woont in Mejicanos op

gevaarlijke plaatsen. Ondanks het gevaar voor zijn leven, was er volgens u geen enkele andere optie voor uw zoon om tijdelijk elders te verblijven bij vrienden of verre familie (CGVS II p. 7). Gevraagd of iemand van jullie kennissen of vrienden had aan wie jullie konden vragen of jullie zoon tijdelijk kon onderduiken in plaats van thuis te blijven, geeft u een opmerkelijk antwoord. U zegt dat, indien u een plaats had gehad voor uw zoon, u zelf, uw dochter en kleindochter nog achterbleven. Indien uw zoon er niet was, waren jullie aan de beurt geweest (CGVS II p. 8). Dat u omwille van deze reden uw zoon, die het doelwit was van de bendeleden, niet zou proberen beschermen is vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het gedrag van de bendeleden is in dit opzicht eveneens opvallend. Zo is het vreemd dat zij een eerste keer uw zoon opeisten om drugs voor hen te verhandelen en een tweede keer dreigden dat ze hem zouden vermoorden, maar op geen enkel moment aanstalten maakten om hem te benaderen (CGVS p. 7 en CGVS 1921546 p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom de bendeleden uw huis niet binnenvielen om uw zoon te zoeken, zegt u dat bendeleden een keten van bevelen hebben en dat zoiets tijd in beslag neemt (CGVS p. 16). De bendeleden hadden geduld. Bovendien was de deur van uw huis altijd op slot (CGVS II p. 8). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat bendeleden een zeer agressieve modus operandi hanteren. Fysieke agressie, moorden en ontvoeringen zijn dagelijkse kost voor bendeleden. Zo blijkt dat indien zij iets eisen van iemand, het zeer moeilijk is om niet in te gaan op deze eisen zonder de gevolgen er van te dragen. Logischerwijs kan worden gesteld dat dit naarmate de tijd vordert alleen maar moeilijker wordt, gezien het risico in ernst toeneemt. Uw zoon verklaart in dit verband dat de bendeleden zullen gedacht hebben dat hij bij zijn neef zat, die in een wijk woont waar een rivaliserende bende aanwezig is waardoor de bendeleden zich niet tot daar konden begeven (CGVS 1921546 p. 12). Dit weerhoudt de bendeleden er echter nog altijd niet van om een kijkje te nemen in uw huis. Dat u op 19 en 27 juni en tevens op 4 juli aan Budin de gevraagde renta niet zou hebben gegeven en hij uw zoon reeds tweemaal zou hebben bedreigd door onder andere te zeggen dat de bendeleden het huis op eender welk moment kon binnen vallen maar er verder niets gebeurde, is in het licht van informatie supra opmerkelijk en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het ook opvallend dat de bendeleden betaling van u eisten, waarin u verschillende keren tekort schoot, maar dat zij niets zeiden over uw auto die al enkele maanden op straat -gewoonlijk tegenover de deur van de winkel- te koop stond en die hen geld kon opleveren (CGVS II p. 5; CGVS 1921545 p. 18; CGVS 1921546 p. 12). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat bendeleden soms in de plaats van of zelfs bovenop de renta de verlening van diensten of gratis goederen vragen. Gevraagd hoe het komt dat de bendeleden niets zeiden over uw auto en in de plaats daarvan uw uitleg aanvaardden dat u niet kunt betalen, antwoordt u dat zij geen materiële dingen eisen maar geld. Deze verklaring overtuigt in het licht van bovenstaande informatie niet, zeker niet gezien de bendeleden wel degelijk naast de renta dagelijks ook gratis zaken aan u vroegen uit uw winkel (CGVS II p. 9). Nogmaals gevraagd waarom de bendeleden er zelfs niets over zeiden of vroegen, zegt u slechts dat de bendeleden gedacht zullen hebben dat de auto in de garage stond nadat jullie hem hadden verkocht (CGVS II p. 6). Deze verklaring overtuigt wederom niet, zeker niet gezien de auto voor het merendeel van de tijd op straat tegenover de deur van jullie winkel stond (CGVS 1921545 p. 18). Dat de bendeleden betaling van u eisten die u hen niet gaf, maar dat zij op geen enkel moment ooit iets zeiden over uw auto die te koop stond en die een bron van inkomsten voor hen zou kunnen zijn is weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook dient nog te worden opgemerkt dat het vreemd is dat de bendeleden als vergelding wilden dat uw zoon drugs voor hen zou verhandelen. U wordt gewezen op het feit dat er voor het verhandelen van drugs logischerwijs een zekere mate van vertrouwen is vereist. Uit informatie blijkt dat rekruten een lange periode moeten doorlopen om hun toewijding en absolute loyaliteit aan de bende te tonen. Uw verklaring dat zij dan uw zoon gedwongen zouden inzetten om voor hen drugs te verhandelen, indien u niet zou betalen, is dan ook maar weinig overtuigend. U wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden uw zoon, een volwassen man, meteen vroegen betrokken te worden bij hun drugstrafiek. U antwoordt dat de bendeleden reeds uitkijkmannen hebben. Gezien uw zoon had gestudeerd in de school dichtbij de kolonie was hij gekend en kon hij daarom de school gemakkelijk binnen waar hij drugs zou kunnen verkopen (CGVS II p. 12). Dit is vanzelfsprekend weinig overtuigend. Dit doet daarom ook verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het vreemd dat uw dochter zich niet meer herinnert dat zij dezelfde dag van de bedreiging, op 4 juli, had beslist om het land te verlaten en samen met haar broer hun paspoorten is gaan ophalen (CGVS 1921545 p. 17). Uit de verklaringen die u en uw kinderen afleggen over het ophalen van de

paspoorten blijkt namelijk dat jullie zich goed moesten organiseren voor deze uitstap en met verschillende zaken rekening dienden te houden, gezien het immer aanwezige risico. Zo kwam een vriendin van uw dochter haar en uw zoon met de auto ophalen. Ze verlieten samen de wijk op een moment dat de bendeleden lunchten en niet aanwezig zijn op straat. Uw zoon lag neer op de achterbank als extra voorzorgsmaatregel. Eenmaal bij het paspoorten centrum werd uw zoon niet vlak voor het gebouw afgezet, maar iets verder om eventuele achtervolgers het spoor bijster te maken. Nadat de paspoorten in orde waren, gingen uw kinderen naar het huis van de vriendin van uw dochter, waar zij verbleven tot het moment dat de bendeleden avondeten en niet op straat zijn, waarop zij terugkeerden naar de kolonie. De uitstap zelf duurde ongeveer twee à drie uur (CGVS p. 12; CGVS 1921546 p. 9 en p. 10; CGVS 1921545 p. 17). Wanneer uw dochter een eerste keer wordt gevraagd wat zij heeft gedaan die dag nadat ze het nieuws van de bedreiging had vernomen, zegt zij dat ze de hele dag in haar kamer is gebleven. Een van de tantes ontfermde zich over de winkel en zij zelf verklaart met u en uw zoon in de kamer te zijn gebleven (CGVS 1921545 p. 16 en p. 17). Wanneer uw dochter erop wordt gewezen dat ze die dag haar paspoort is gaan vernieuwen, antwoordt ze dat ze zich niet herinnert op welke dag ze haar paspoort vernieuwde. Gevraagd of ze zich niet herinnerde dat dat na een bepaald incident gebeurde en zij toen besliste dat ze haar paspoort diende te vernieuwen, geeft uw dochter een vaag antwoord. Ze antwoordt dat ze zich herinnert dat ze die dag met u alle mogelijke opties besprak en zij zelf op sociale media opzocht welke vereisten voor welk land nodig waren om te reizen (CGVS 1921545 p. 17). Gevraagd aan uw dochter hoe het komt dat zij zich niet meer herinnert dat zij diezelfde dag na de bedreiging naar daar is gegaan, antwoordt zij opnieuw slechts op ontwijkende manier dat zij zich niet meer herinnert op welke datum ze haar paspoort vernieuwde (CGVS 1921545 p. 17). Op het einde van het persoonlijk onderhoud van uw dochter, merkt de advocaat op dat uw dochter aan haar had verklaard dat de afspraak voor het paspoort reeds vast stond en dat het toevallig op die dag was. Wanneer uw dochter hiermee wordt geconfronteerd, zegt zij dat haar herinneringen vertroebeld zijn en dat ze thuis in de kamer zat. Ze zegt dan plots dat ze in de namiddag haar paspoort samen met haar broer is gaan vernieuwen, maar dat ze zich dat door de zenuwen niet meer herinnerde. Haar advocaat wijst nog op de medische problemen van uw dochter en dat die een rol kunnen spelen wat betreft haar herinneringen (CGVS 1921545 p. 19). Nergens uit het persoonlijk onderhoud van uw dochter blijkt echter dat zij moeilijkheden heeft om zich zaken te herinneren of er in detail over te praten. Dat uw dochter zich niet zou herinneren dat het ophalen van de paspoorten, waarvoor organisatie was vereist, gebeurde dezelfde dag na de bedreiging op 4 juli is zeer opmerkelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is verder opmerkelijk dat uw familie, die in uw wijk woont, geen problemen heeft gekend met de bende na jullie vertrek. Op het moment van uw eerste persoonlijk onderhoud, eind januari 2021, had uw zus nog geen problemen gekend met bendeleden of was u hier alleszins niet op de hoogte van (CGVS p. 17). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat het risico van een gerichte bedreiging, zoals u kende, niet ophoudt te bestaan nadat de persoon in kwestie de wijk of het land heeft verlaten. In tegendeel, het risico kan zich uitbreiden tot familieleden van die persoon, die het nieuwe mikpunt worden van de bendeleden. Logischerwijs mag er van worden uitgegaan dat dit zeker geldt indien die familieleden zich nog steeds op dezelfde plaats bevinden, zoals in het geval van uw zus en de tante (CGVS p. 3 en CGVS 1921545 p. 3). Wanneer u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de algemene informatie wordt gewezen en wordt gevraagd hoe het komt dat uw familie geen problemen meer kende, zegt u dat u en uw zus niet veel contact hadden ondanks dat jullie in hetzelfde huis woonden. Mau(...), de inwonende tante, is een dame op leeftijd en is weduwe. Mar. (...), de andere inwonende tante, heeft volgens u gewoon pech gehad. U wordt gewezen op de onderzoekcapaciteiten die de bendeleden over het algemeen hebben en wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden uw zus nooit hebben aangesproken en gevraagd waar u bent. U geeft een nietszeggend antwoord. Zo zegt u dat de huidige bendeleden zijn geboren in de kolonie en dat u hen zag opgroeien van toen zij jong waren. De bendeleden weten dat uw zus in uw huis is komen wonen. Ondanks dat jullie daar echter allebei woonden, hadden u en uw zus niet veel contact met elkaar (CGVS p. 17 en CGVS II p. 11). Dat de bendeleden een te vereffenen schuld met u zouden kennen, maar uw zus op geen enkel moment zouden hebben aangesproken hierover of over u, is gelet op de informatie supra weinig aannemelijk. Hierdoor ontstaan verdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaart u dat uw dochter in februari een telefoongesprek had met uw zus Mau(...) die haar vertelde dat uw zus werd lastig gevallen door bendeleden en dat ze daarom op zoek was naar een nieuwe woonst. Mau(...) gaf geen verdere informatie. Zelf weet u ook niets meer over de problemen die uw zus kent. U weet ook niet of uw zus voor februari al problemen kende (CGVS II p. 9, p. 10 en p. 11). U zegt in dit verband dat uw zus het vermijdt om direct contact met u te hebben, opdat de bendeleden niet zouden weten waar u bent. Gevraagd op welke manier de

bendeleden zouden kunnen te weten komen waar u bent indien u en uw zus contact hebben, zegt u slechts 'door de telefoon of door Facebook'. Gevraagd hoe de bendeleden hieruit zouden kunnen afleiden waar u bent, zegt u dat dat eenvoudig is en dat de bendeleden de telefoon van uw zus kunnen afpakken en dat kunnen bekijken. Deze verklaring houdt maar weinig steek, zeker gezien uw zus volgens uw weten voor einde januari 2021 niet werd aangesproken door de bendeleden (CGVS p. 17). Tante Mar. (...), die eveneens met jullie in jullie huis woonde, nam de winkel van u over toen u El Salvador verliet (CGVS 1921545 p. 10). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat jullie juist omwille van de winkel en de te betalen renta zodanige problemen kenden dat jullie het land dienden te verlaten, maar dat Mar. (...) desondanks besliste om de winkel over te nemen (CGVS p. 13). Gevraagd waarom zij de winkel overnam, ondanks het gevaar dat hiermee gepaard ging, geeft u dit korte antwoord: "Omdat zij werkloos was." (CGVS, p. 13). Dit overtuigt geenszins. Gevraagd hoe dit dan besproken is geweest zegt u dat u haar vroeg wat ze zou doen indien de bendeleden terug zouden komen waarop u verder gaat: "Zij zei dan 'ja maar dan zal ik wel zeggen dat jullie er niet zijn, dan moet ik niet betalen.' 'OK ' zei ik dan, ik kon toch niets meer doen met die winkel, ik moest die toch achterlaten." (CGVS, p. 13). Het spreekt voor zich dat dergelijke oppervlakkige verklaringen over de merkwaardige vaststelling dat Mar. (...), die jullie beschouwen als familie (CGVS 19/21546, p. 7), de winkel overnam, hoewel jullie net het land moesten verlaten omwille van problemen door deze winkel, volstrekt niet kunnen overtuigen.

Na verloop van tijd sloot zij de winkel, maar u weet niet om welke reden (CGVS p. 13). Mar. (...) bevindt zich niet meer in de kolonie en niemand heeft enig nieuws over haar (CGVS p. 14). U vermoedt dat ze problemen moet hebben gekend gezien ze het huis verliet. Niemand heeft echter nog contact met haar, noch kan iemand haar bereiken via haar telefoonnummer of Facebook. U weet niet om welke reden zij verdween of weg ging (CGVS II p. 11). Dat Mar. (...) uw winkel overneemt maar u vervolgens geen enkele informatie zou hebben over de reden van de sluiting van de winkel of haar verdwijning is weinig aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat u deze risicovolle onderneming van Mar. (...) toch zou opvolgen vanuit België. Aangaande deze onwetendheid over de verdwijning van Mar. (...) verklaart u het volgende: "Dat was in december dat mijn zus mij dat vertelde. Maar ze zei dat ze probeerde om mij daar niet te veel over vertellen omdat ik al gevlucht was voor mijn probleem, dus vond ze het niet correct om nog meer vertellen daarover. Ze heeft mij wel gezegd dat Mar. (...) was verdwenen maar meer wou ze er niet over zeggen" (CGVS, p. 14). Dat zij u louter zou zeggen dat Mar. (...) verdwenen maar zou weigeren verdere informatie te geven, ondanks de vele vragen waarvan verwacht kan worden dat u ze heeft, is zeer opmerkelijk. Bovendien mag verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat zij alle noodzakelijke informatie meegeeft aan de asielinstanties om een zo volledig mogelijk beeld te scheppen van de situatie in El Salvador. Daar hoort vanzelfsprekend ook de situatie bij waarin de familieleden leven sinds uw vertrek. Dat u over de problemen van Mar. (...) niet meer kan zeggen dan dat ze verdwenen is, omdat uw zus u niet meer wilde vertellen is geenszins overtuigend. Bovendien kwam u dit te weten in december – 2019 of 2020 – en zei Mar. (...) reeds bij uw vertrek in augustus 2019 dat ze de winkel ging overnemen. Dat u geen enkele informatie zou zijn te weten gekomen in de periode na uw vertrek over de situatie van Mar. (...) en de eventuele problemen die zij zou hebben gekend met bende 18 tot december – 2019 of 2020 –, waarvan u kon vermoeden dat zij hebben geleid tot haar verdwijning, doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Tevens verklaart u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud dat Mau.(...), doodsbedreigingen kreeg in december 2019. De dochter van Mar. (...), J. (...), had zich aangesloten bij de bende en Mau.(...) gaf haar advies zich terug te trekken. De bendeleden kwamen dit te weten en bedreigden Mau.(...), zeggende dat ze J. (...) gerust moest laten. U weet niet of Mau.(...) nog andere problemen heeft gekend na de bedreiging (CGVS p. 13 en CGVS II p. 10). Op basis van de informatie die u geeft blijkt niet dat deze problemen in verband staan met de problemen die u zelf kende met bendeleden. In het licht van uw dossier kan er uit de problemen die Mau.(...) kende dan ook geen persoonlijke gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bij terugkeer voor u uit worden afgeleid.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort heeft betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De foto's van de bendeleden dienen slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas en kunnen het werkelijk plaatsvinden van uw problemen zelf niet vaststellen. De documenten met

betrekking tot uw winkel bewijzen hoogstens dat u een eigen winkel had, maar kunnen geenszins de geloofwaardigheid van uw problemen herstellen."

U geeft aan geen andere problemen te hebben in El Salvador (CGVS, p. 18). Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw eigen paspoort, dat van uw zoon en uw identiteitskaart hebben betrekking op jullie Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk wordt betwist.

De medische attesten tonen aan dat u in El Salvador aan hoofdpijn veroorzaakt door arteriële hypertensie leed, aan slapeloosheid en schildklierinsufficiëntie. De vaststelling van deze medische problemen in El Salvador kan echter de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak op zich niet vaststellen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u wat betreft uw medische problemen geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episod_e_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale

organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de derde verzoekende partij als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw moeder (...), zus (...) en twee tantes in kolonie La Fortuna, gelegen in de stad Mejicanos, departement San Salvador. In uw wijk waren enkele bendeleden van bende 18 aanwezig die u kende van sinds zij jong waren. De inwoners van de wijk zelf werden door hen echter niet lastig gevallen. Ongeveer vijf à zes jaar geleden beslisten de inwoners van uw kolonie om de kolonie te privatiseren met bewaking aan de ingang, zodat er minder criminaliteit zou kunnen plaats vinden. Omwille van gezondheidsproblemen werkte uw zus na juni 2018 niet meer. U zelf werkte als machinehulp gedurende drie maanden tot 31 december 2018. Uw moeder had gedurende zeven jaar een winkel gelegen in jullie straat, een paar meter verder van jullie huis. Begin maart 2019 werd een vrouwelijk bendelid gekend onder de naam 'Marimacha' vrijgelaten uit de gevangenis. Zij zette de bendeleden in uw wijk ertoe aan om de leveranciers die producten kwamen leveren binnen de wijk te beginnen afpersen. Op 19 maart 2019 kwam bendelid Budin, tevens neef van Marimacha, naar de winkel van uw moeder en zei haar dat ze vanaf dat moment maandelijks \$50 renta zou moeten betalen. Uw moeder gaf hem \$50 en hij ging weg. Toen Budin in april kwam om de renta te innen, zei hij dat uw moeder niet meer \$50 maar \$200 zou moeten betalen. De bendeleden wisten namelijk dat uw vader die in de VS woont jullie maandelijks geld opstuurde. Uw moeder betaalde de \$200. In mei betaalde uw moeder eveneens \$200. Toen Budin op 19 juni echter naar de winkel kwam om de renta te innen, zei uw moeder hem dat ze niet kon betalen. Ze vroeg hem om haar tijd te geven, waarop hij zei dat hij uw moeder één week de tijd gaf. Op 27 juni kwam Budin terug naar de winkel en uw moeder zei tegen hem dat zij er niet in was geslaagd het geld bijeen te krijgen. Budin antwoordde hierop dat ze dan haar zoon in de plaats zou geven zodat hij drugs kon verhandelen voor de bende en uw moeder haar schuld op die manier kon vereffenen. Uw moeder antwoordde dat u er niet was en dat u bij een neef verbleef. Ze zei dat ze wel \$100 had die ze hem kon geven. Budin weigerde de \$100 en zei dat hij binnen een week zou terugkomen om dan de volledige \$200 te innen. Later diezelfde dag riep uw moeder u en uw zus bijeen om jullie opties te bespreken. Uw moeder beval jullie eveneens het huis niet meer buiten te komen. Ze sprak met uw vader en hij zei dat hij een manier zou zoeken om u en uw zus naar de VS te sturen. Jullie hadden hier echter niet genoeg geld voor. In de week volgend op 27 juni werd uw moeder gecontroleerd door de bendeleden. Dagelijks kwam ongeveer elk uur een bendelid de winkel binnen om gratis zaken te eisen en te controleren of u aanwezig was.

Op 4 juli kwam Budin terug om te vragen of uw moeder de \$200 bij elkaar had gekregen, waarop ze antwoordde dat ze niet meer had dan de \$100. Budin antwoordde dat indien ze het volledige bedrag niet zou betalen, hij jullie huis zou binnen dringen en u zou vermoorden. Uw moeder vroeg hem om meer tijd en bood nogmaals de \$100 aan. Budin nam de \$100 aan en ging weg. Diezelfde dag gingen u en uw zus jullie paspoorten regelen. Een vriendin van uw zus kwam u en uw zus met de auto ophalen thuis en jullie verlieten het huis op een moment dat de bendeleden lunchten en niet aanwezig zijn op straat. Jullie keerden terug op een moment dat de bendeleden avondeten en niet aanwezig zijn op straat. Met hulp van een vriend verkochten jullie jullie auto, enkele andere zaken uit het huis en juwelen om de reis te kunnen financieren. Op 10 juli vergezelde uw zus uw moeder om haar paspoort op te halen. Op 18 juli kochten jullie jullie vliegtuigtickets aan.

Toen Budin op 19 juli naar de winkel kwam om de renta te innen, gaf uw moeder hem \$200. Budin antwoordde dat ze hem nog steeds het geld van juli verschuldigd was, gezien hij de \$100 die ze hem eerder had gegeven voor zichzelf had gehouden. Hij zei dat ze daarom \$400 in augustus zou moeten betalen. Na 19 juli bleef uw moeder in de gaten gehouden worden en bleven bendeleden naar de winkel te komen om gratis koopwaar te eisen.

U, uw moeder en uw zus verlieten El Salvador op 11 augustus en kwamen aan in België op 12 augustus. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 augustus 2019. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw moeder. In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest voor het leven van uw zoon omdat u de benedeleden de verschuldigde renta niet betaalde.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Voorts zijn uw verklaringen en die van uw kinderen over jullie problemen met bende 18 dermate vaag en weinig overtuigend dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo zijn gelet op de levensbedreigende situatie uw eigen gedrag en de keuzes die u maakt vreemd, wat reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo is het vreemd dat u in staat was om Budin te betalen, maar desondanks op verschillende momenten besliste om dit niet te doen zonder enig plan te hebben om ergere problemen te vermijden (CGVS II p. 3 en p. 4). U zegt dat u de benedeleden in juni – nadat zij uw zoon hadden bedreigd- kon betalen, maar dat indien u elke maand \$200 zou betalen uw winkel geen winst noch vooruitgang zou maken (CGVS p. 7 en CGVS II p. 3). Gezien u geen \$200 zou betalen in juni, wordt u gevraagd wat uw plan was, omdat u logischerwijs problemen zou krijgen met de benedeleden. U zegt slechts dat u op 19 juni, toen u slechts \$100 had, niets had gepland omdat u op dat moment niet had gedacht dat ze u zouden bedreigen (CGVS II p. 4). Dit is weinig aannemelijk. U wordt er op gewezen dat u er van kon uitgaan dat de benedeleden terug zouden komen om de renta te innen, maar dat u niet gewillig was om te betalen. U wordt gevraagd hoe u omging met deze situatie. Wederom antwoordt u slechts dat u toen niets slecht dacht en niet dacht dat ze zo ver zouden gaan in de bedreigingen. Gevraagd wat u dacht dat de reactie van Budin zou zijn op het moment dat u zei dat u hem niet kon betalen, zegt u dat u van Budin niet veel verwachtte maar wel van Marimacha die de bevelen gaf. Gevraagd of u er aan dacht welk bevel Budin zou kunnen krijgen indien u niet betaalde, antwoordt u van niet en herhaalt u dat u op dat moment niets slecht dacht (CGVS II p. 4). Budin had u echter gezegd op 19 juni dat u zou moeten betalen koste wat kost en dat hij een week later zou terugkomen voor het geld (CGVS p. 7). Dat dit geen enkele indruk op u achterliet en u zich hierna niets slechts bedacht of geen enkel plan van aanpak had bij niet betaling is niet aannemelijk en doet daarom ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ondanks dat u wel kon betalen, besliste u ook om op 27 juni niet het gevraagde bedrag af te geven (CGVS p. 7 en CGVS II p. 3). Nadat u tegen Budin zei dat u slechts \$100 had, zei hij dat u hem uw zoon zou moeten geven opdat hij drugs zou verkopen voor de bende (CGVS p. 7). Gevraagd wat u dacht nadat Budin deze bedreiging had geuit, zegt u dat u zich echt slecht voelde omdat de bedreiging werkelijk werd. De werkelijke bedreigingen naar uw zoon toe maakten u wanhopig; u at niet goed, sliep niet goed en vroeg zich af wat de bendeleden iemand kunnen aandoen (CGVS II p. 4). In dit opzicht is het dan ook zeer vreemd dat u de week volgend op deze bedreiging, op 4 juli, eveneens besliste om niet het volledige bedrag te betalen, maar opnieuw slechts \$100 aanbood (CGVS p. 7). Gevraagd of u meer dan \$100 had op 4 juli, zegt u van wel. Gevraagd hoe het komt dat u niet besliste om \$200 te betalen in plaats van \$100 gezien u zelf verklaarde dat de bedreigingen naar uw zoon toe werkelijk waren geworden en u hierdoor wanhopig was geworden, geeft u een weinig overtuigende verklaring. U zegt dat, indien u had beslist om hen maandelijks te betalen, u na één jaar geen winkel meer zou hebben gehad en hen dan niet meer zou kunnen betalen. Hier dient te worden opgemerkt dat de angst voor uw zoon op dat moment actueel en reëel was, wat logischerwijs prioritair is aan speculaties over gebeurtenissen binnen een jaar. Gevraagd hoe het komt dat u besliste om niet te betalen, gezien u een angst kende voor uw zoon en bang was dat hem iets zou overkomen, zegt u dat dat, indien u op 4 juli \$200 had gegeven, had u hen op 19 juli niet kunnen betalen. U weet echter niet hoeveel geld u had op 19 juli. Dergelijke verklaringen over de reden waarom u weigerde te betalen, ondanks het dreigende gevaar voor u en uw familie, zijn geenszins overtuigend.

U wordt gevraagd wat uw plan was na 27 juni, gezien u besepte dat uw zoon in gevaar was, maar tegelijkertijd wist dat u niet zou kunnen of willen betalen op 4 juli. U antwoordt dat u op 27 juni sprak met de vader van uw kinderen, die u zei om uw kinderen naar de VS te sturen. Deze optie was echter zeer duur en niet veilig. U kon uw kinderen nergens anders naartoe sturen gezien jullie geen familie hebben op andere plaatsen (CGVS II p. 4). Dit maakt uw voornemen niet te betalen nog opmerkelijker.

Verder zegt u, in tegenstelling tot eerdere verklaringen als zou u wel het geld hebben kunnen betalen, op andere momenten in uw persoonlijke onderhouden plots aan dat jullie het geld niet hadden om de bende te betalen (CGVS p. 7, p. 10 en CGVS II p. 3). Ook wanneer u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wordt gevraagd wat uw plan van aanpak was na 27 juni en hoe u zich voorbereidde op het afgesproken bezoek van Budin op 4 juli, zegt u wederom dat u slechts \$100 had (CGVS p. 11). Dergelijke inconsistente verklaringen doen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Voorts is het vreemd dat jullie er voor kozen om uw zoon thuis te houden wetende dat de bendeleden het op hem hadden gemunt, dat Budin op 4 juli verklaarde dat ze wisten dat uw zoon in het huis was en dat ze elk moment wanneer ze wilden bij u thuis konden binnenvallen om hem te vermoorden gezien u niet betaalde (CGVS p. 7). U verklaart dat uw zoon geen andere plaats had om onder te duiken. U zou hem niet hebben toegelaten om bij zijn neef onder te duiken gezien diens vader illegale medicijnen verhandelt en u niet weet waarmee hij zich nog bezig houdt. Uw eigen familie woont in Mejicanos op gevaarlijke plaatsen. Ondanks het gevaar voor zijn leven, was er volgens u geen enkele andere optie voor uw zoon om tijdelijk elders te verblijven bij vrienden of verre familie (CGVS II p. 7). Gevraagd of iemand van jullie kennissen of vrienden had aan wie jullie konden vragen of jullie zoon tijdelijk kon onderduiken in plaats van thuis te blijven, geeft u een opmerkelijk antwoord. U zegt dat, indien u een plaats had gehad voor uw zoon, u zelf, uw dochter en kleindochter nog achterbleven. Indien uw zoon er niet was, waren jullie aan de beurt geweest (CGVS II p. 8). Dat u omwille van deze reden uw zoon, die het doelwit was van de bendeleden, niet zou proberen beschermen is vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het gedrag van de bendeleden is in dit opzicht eveneens opvallend. Zo is het vreemd dat zij een eerste keer uw zoon opeisten om drugs voor hen te verhandelen en een tweede keer dreigden dat ze hem zouden vermoorden, maar op geen enkel moment aanstalten maakten om hem te benaderen (CGVS p. 7 en CGVS 1921546 p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom de bendeleden uw huis niet binnenvielen om uw zoon te zoeken, zegt u dat bendeleden een keten van bevelen hebben en dat zoiets tijd in beslag neemt (CGVS p. 16). De bendeleden hadden geduld. Bovendien was de deur van uw huis altijd op slot (CGVS II p. 8). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat bendeleden een zeer agressieve modus operandi hanteren. Fysieke agressie, moorden en ontvoeringen zijn dagelijkse kost voor bendeleden. Zo blijkt dat indien zij iets eisen van iemand, het zeer moeilijk is om niet in te gaan op deze eisen zonder de gevolgen er van te dragen. Logischerwijs kan worden gesteld dat dit naarmate de tijd vordert alleen maar moeilijker wordt, gezien het risico in ernst toeneemt. Uw zoon verklaart in dit verband dat de bendeleden zullen gedacht hebben dat hij bij zijn neef

zat, die in een wijk woont waar een rivaliserende bende aanwezig is waardoor de bendeleden zich niet tot daar konden begeven (CGVS 1921546 p. 12). Dit weerhoudt de bendeleden er echter nog altijd niet van om een kijkje te nemen in uw huis. Dat u op 19 en 27 juni en tevens op 4 juli aan Budin de gevraagde renta niet zou hebben gegeven en hij uw zoon reeds tweemaal zou hebben bedreigd door onder andere te zeggen dat de bendeleden het huis op eender welk moment kon binnen vallen maar er verder niets gebeurde, is in het licht van informatie supra opmerkelijk en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het ook opvallend dat de bendeleden betaling van u eisten, waarin u verschillende keren tekort schoot, maar dat zij niets zeiden over uw auto die al enkele maanden op straat -gewoonlijk tegenover de deur van de winkel- te koop stond en die hen geld kon opleveren (CGVS II p. 5; CGVS 1921545 p. 18; CGVS 1921546 p. 12). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat bendeleden soms in de plaats van of zelfs bovenop de renta de verlening van diensten of gratis goederen vragen. Gevraagd hoe het komt dat de bendeleden niets zeiden over uw auto en in de plaats daarvan uw uitleg aanvaardden dat u niet kunt betalen, antwoordt u dat zij geen materiële dingen eisen maar geld. Deze verklaring overtuigt in het licht van bovenstaande informatie niet, zeker niet gezien de bendeleden wel degelijk naast de renta dagelijks ook gratis zaken aan u vroegen uit uw winkel (CGVS II p. 9). Nogmaals gevraagd waarom de bendeleden er zelfs niets over zeiden of vroegen, zegt u slechts dat de bendeleden gedacht zullen hebben dat de auto in de garage stond nadat jullie hem hadden verkocht (CGVS II p. 6). Deze verklaring overtuigt wederom niet, zeker niet gezien de auto voor het merendeel van de tijd op straat tegenover de deur van jullie winkel stond (CGVS 1921545 p. 18). Dat de bendeleden betaling van u eisten die u hen niet gaf, maar dat zij op geen enkel moment ooit iets zeiden over uw auto die te koop stond en die een bron van inkomsten voor hen zou kunnen zijn is weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook dient nog te worden opgemerkt dat het vreemd is dat de bendeleden als vergelding wilden dat uw zoon drugs voor hen zou verhandelen. (...) U wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden uw zoon, een volwassen man, meteen vroegen betrokken te worden bij hun drugstrafiek. U antwoordt dat de bendeleden reeds uitkijkmannen hebben. Gezien uw zoon had gestudeerd in de school dichtbij de kolonie was hij gekend en kon hij daarom de school gemakkelijk binnen waar hij drugs zou kunnen verkopen (CGVS II p. 12). Dit is vanzelfsprekend weinig overtuigend. Dit doet daarom ook verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het vreemd dat uw dochter zich niet meer herinnert dat zij dezelfde dag van de bedreiging, op 4 juli, had beslist om het land te verlaten en samen met haar broer hun paspoorten is gaan ophalen (CGVS 1921545 p. 17). Uit de verklaringen die u en uw kinderen afleggen over het ophalen van de paspoorten blijkt namelijk dat jullie zich goed moesten organiseren voor deze uitstap en met verschillende zaken rekening dienden te houden, gezien het immer aanwezige risico. Zo kwam een vriendin van uw dochter haar en uw zoon met de auto ophalen. Ze verlieten samen de wijk op een moment dat de bendeleden lunchen en niet aanwezig zijn op straat. Uw zoon lag neer op de achterbank als extra voorzorgsmaatregel. Eenmaal bij het paspoorten centrum werd uw zoon niet vlak voor het gebouw afgezet, maar iets verder om eventuele achtervolgers het spoor bijster te maken. Nadat de paspoorten in orde waren, gingen uw kinderen naar het huis van de vriendin van uw dochter, waar zij verbleven tot het moment dat de bendeleden avondeten en niet op straat zijn, waarop zij terugkeerden naar de kolonie. De uitstap zelf duurde ongeveer twee à drie uur (CGVS p. 12; CGVS 1921546 p. 9 en p. 10; CGVS 1921545 p. 17). Wanneer uw dochter een eerste keer wordt gevraagd wat zij heeft gedaan die dag nadat ze het nieuws van de bedreiging had vernomen, zegt zij dat ze de hele dag in haar kamer is gebleven. Een van de tantes ontfermde zich over de winkel en zij zelf verklaart met u en uw zoon in de kamer te zijn gebleven (CGVS 1921545 p. 16 en p. 17). Wanneer uw dochter erop wordt gewezen dat ze die dag haar paspoort is gaan vernieuwen, antwoordt ze dat ze zich niet herinnert op welke dag ze haar paspoort vernieuwde. Gevraagd of ze zich niet herinnerde dat dat na een bepaald incident gebeurde en zij toen besliste dat ze haar paspoort diende te vernieuwen, geeft uw dochter een vaag antwoord. Ze antwoordt dat ze zich herinnert dat ze die dag met u alle mogelijke opties besprak en zij zelf op sociale media opzocht welke vereisten voor welk land nodig waren om te reizen (CGVS 1921545 p. 17). Gevraagd aan uw dochter hoe het komt dat zij zich niet meer herinnert dat zij diezelfde dag na de bedreiging naar daar is gegaan, antwoordt zij opnieuw slechts op ontwijkende manier dat zij zich niet meer herinnert op welke datum ze haar paspoort vernieuwde (CGVS 1921545 p. 17). Op het einde van het persoonlijk onderhoud van uw dochter, merkt de advocaat op dat uw dochter aan haar had verklaard dat de afspraak voor het paspoort reeds vast stond en dat het toevallig op die dag was. Wanneer uw dochter hiermee wordt geconfronteerd, zegt zij dat haar herinneringen vertroebeld zijn en dat ze thuis in de kamer zat. Ze zegt dan plots dat ze in de namiddag haar paspoort samen met haar broer is gaan

vernieuwen, maar dat ze zich dat door de zenuwen niet meer herinnerde. Haar advocaat wijst nog op de medische problemen van uw dochter en dat die een rol kunnen spelen wat betreft haar herinneringen (CGVS 1921545 p. 19). Nergens uit het persoonlijk onderhoud van uw dochter blijkt echter dat zij moeilijkheden heeft om zich zaken te herinneren of er in detail over te praten. Dat uw dochter zich niet zou herinneren dat het ophalen van de paspoorten, waarvoor organisatie was vereist, gebeurde dezelfde dag na de bedreiging op 4 juli is zeer opmerkelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is verder opmerkelijk dat uw familie, die in uw wijk woont, geen problemen heeft gekend met de bende na jullie vertrek. Op het moment van uw eerste persoonlijk onderhoud, eind januari 2021, had uw zus nog geen problemen gekend met bendeleden of was u hier alleszins niet op de hoogte van (CGVS p. 17). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat het risico van een gerichte bedreiging, zoals u kende, niet ophoudt te bestaan nadat de persoon in kwestie de wijk of het land heeft verlaten. In tegendeel, het risico kan zich uitbreiden tot familieleden van die persoon, die het nieuwe mikpunt worden van de bendeleden. Logischerwijs mag er van worden uitgegaan dat dit zeker geldt indien die familieleden zich nog steeds op dezelfde plaats bevinden, zoals in het geval van uw zus en de tante (CGVS p. 3 en CGVS 1921545 p. 3). Wanneer u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de algemene informatie wordt gewezen en wordt gevraagd hoe het komt dat uw familie geen problemen meer kende, zegt u dat u en uw zus niet veel contact hadden ondanks dat jullie in hetzelfde huis woonden. Mau(...), de inwonende tante, is een dame op leeftijd en is weduwe. Mar. (...), de andere inwonende tante, heeft volgens u gewoon pech gehad. U wordt gewezen op de onderzoekcapaciteiten die de bendeleden over het algemeen hebben en wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden uw zus nooit hebben aangesproken en gevraagd waar u bent. U geeft een nietszeggend antwoord. Zo zegt u dat de huidige bendeleden zijn geboren in de kolonie en dat u hen zag opgroeien van toen zij jong waren. De bendeleden weten dat uw zus in uw huis is komen wonen. Ondanks dat jullie daar echter allebei woonden, hadden u en uw zus niet veel contact met elkaar (CGVS p. 17 en CGVS II p. 11). Dat de bendeleden een te vereffenen schuld met u zouden kennen, maar uw zus op geen enkel moment zouden hebben aangesproken hierover of over u, is gelet op de informatie supra weinig aannemelijk. Hierdoor ontstaan verdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaart u dat uw dochter in februari een telefoongesprek had met uw zus Mau(...) die haar vertelde dat uw zus werd lastig gevallen door bendeleden en dat ze daarom op zoek was naar een nieuwe woonst. Mau(...) gaf geen verdere informatie. Zelf weet u ook niets meer over de problemen die uw zus kent. U weet ook niet of uw zus voor februari al problemen kende (CGVS II p. 9, p. 10 en p. 11). U zegt in dit verband dat uw zus het vermijdt om direct contact met u te hebben, opdat de bendeleden niet zouden weten waar u bent. Gevraagd op welke manier de bendeleden zouden kunnen te weten komen waar u bent indien u en uw zus contact hebben, zegt u slechts 'door de telefoon of door Facebook'. Gevraagd hoe de bendeleden hieruit zouden kunnen afleiden waar u bent, zegt u dat dat eenvoudig is en dat de bendeleden de telefoon van uw zus kunnen afpakken en dat kunnen bekijken. Deze verklaring houdt maar weinig steek, zeker gezien uw zus volgens uw weten voor einde januari 2021 niet werd aangesproken door de bendeleden (CGVS p. 17).

Tante Mar. (...), die eveneens met jullie in jullie huis woonde, nam de winkel van u over toen u El Salvador verliet (CGVS 1921545 p. 10). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat jullie juist omwille van de winkel en de te betalen renta zodanige problemen kenden dat jullie het land dienden te verlaten, maar dat Mar. (...) desondanks besliste om de winkel over te nemen (CGVS p. 13). Gevraagd waarom zij de winkel overnam, ondanks het gevaar dat hiermee gepaard ging, geeft u dit korte antwoord: "Omdat zij werkloos was." (CGVS, p. 13). Dit overtuigd geenszins. Gevraagd hoe dit dan besproken is geweest zegt u dat u haar vroeg wat ze zou doen indien de bendeleden terug zouden komen waarop u verder gaat: "Zij zei dan 'ja maar dan zal ik wel zeggen dat jullie er niet zijn, dan moet ik niet betalen.' 'OK ' zei ik dan, ik kon toch niets meer doen met die winkel, ik moest die toch achterlaten.'" (CGVS, p. 13). Het spreekt voor zich dat dergelijke oppervlakkige verklaringen over de merkwaardige vaststelling dat Mar. (...), die jullie beschouwen als familie (CGVS 19/21546, p. 7), de winkel overnam, hoewel jullie net het land moesten verlaten omwille van problemen door deze winkel, volstrekt niet kunnen overtuigen.

Na verloop van tijd sloot zij de winkel, maar u weet niet om welke reden (CGVS p. 13). Mar. (...) bevindt zich niet meer in de kolonie en niemand heeft enig nieuws over haar (CGVS p. 14). U vermoedt dat ze problemen moet hebben gekend gezien ze het huis verliet. Niemand heeft echter nog contact met haar, noch kan iemand haar bereiken via haar telefoonnummer of Facebook. U weet niet om welke reden zij verdween of weg ging (CGVS II p. 11). Dat Mar. (...) uw winkel overneemt maar u vervolgens geen enkele informatie zou hebben over de reden van de sluiting van de winkel of haar verdwijning is weinig

aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat u deze risicovolle onderneming van Mar. (...) toch zou opvolgen vanuit België. Aangaande deze onwetendheid over de verdwijning van Mar. (...) verklaart u het volgende: "Dat was in december dat mijn zus mij dat vertelde. Maar ze zei dat ze probeerde om mij daar niet te veel over vertellen omdat ik al gevlucht was voor mijn probleem, dus vond ze het niet correct om nog meer vertellen daarover. Ze heeft mij wel gezegd dat Mar. (...) was verdwenen maar meer wou ze er niet over zeggen" (CGVS, p. 14). Dat zij u louter zou zeggen dat Mar. (...) verdwenen maar zou weigeren verdere informatie te geven, ondanks de vele vragen waarvan verwacht kan worden dat u ze heeft, is zeer opmerkelijk. Bovendien mag verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat zij alle noodzakelijke informatie meegeeft aan de asiinstanties om een zo volledig mogelijk beeld te scheppen van de situatie in El Salvador. Daar hoort vanzelfsprekend ook de situatie bij waarin de familieleden leven sinds uw vertrek. Dat u over de problemen van Mar. (...) niet meer kan zeggen dan dat ze verdwenen is, omdat uw zus u niet meer wilde vertellen is geenszins overtuigend. Bovendien kwam u dit te weten in december – 2019 of 2020 – en zei Mar. (...) reeds bij uw vertrek in augustus 2019 dat ze de winkel ging overnemen. Dat u geen enkele informatie zou zijn te weten gekomen in de periode na uw vertrek over de situatie van Mar. (...) en de eventuele problemen die zij zou hebben gekend met bende 18 tot december – 2019 of 2020 –, waarvan u kon vermoeden dat zij hebben geleid tot haar verdwijning, doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Tevens verklaart u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud dat Mau.(...), doodsbedreigingen kreeg in december 2019. De dochter van Mar. (...), J. (...), had zich aangesloten bij de bende en Mau.(...) gaf haar advies zich terug te trekken. De bendeleden kwamen dit te weten en bedreigden Mau.(...), zeggende dat ze J. (...) gerust moest laten. U weet niet of Mau.(...) nog andere problemen heeft gekend na de bedreiging (CGVS p. 13 en CGVS II p. 10). Op basis van de informatie die u geeft blijkt niet dat deze problemen in verband staan met de problemen die u zelf kende met bendeleden. In het licht van uw dossier kan er uit de problemen die Mau.(...) kende dan ook geen persoonlijke gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bij terugkeer voor u uit worden afgeleid.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort heeft betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De foto's van de bendeleden dienen slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas en kunnen het werkelijk plaatsvinden van uw problemen zelf niet vaststellen. De documenten met betrekking tot uw winkel bewijzen hoogstens dat u een eigen winkel had, maar kunnen geenszins de geloofwaardigheid van uw problemen herstellen."

U haalt tijdens uw eigen persoonlijk onderhoud geen andere problemen aan (CGVS, p. 13). Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen. Uw paspoort en uw identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk wordt betwist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of

waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 57/6/2 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht en van de onpartijdigheidsplicht.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- stuk 1: VZW Nansen, *Evaluation de la preuve en matiere d'asile : l'actualite depuis l'arret Singh et autres c. Belgique*, Nansen note 2018/03, maart 2018, p. 10;
- stuk 2: International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018;
- stuk 3: Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*, september 2018;
- stuk 4: Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020;
- stuk 5: International Crisis Group (ICG), *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017;
- stuk 6: Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018*;
- stuk 7: Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019.

3. Aanvullende nota's

De verwerende partij maakt op 14 oktober 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021;
- COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met hierbij gevoegd *“Declaration of Thomas J. Boerman, Ph. D.”*.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissingen zijn behept met een onregelmatigheid of dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekende partijen verklaren dat eerste verzoekende partij een handelaar was in El Salvador en dat zij hiervoor vervolgd zijn geweest door een bende.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar. Hoewel de bendeleden zelf niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking uitmaken, hebben deze bendes een aanzienlijke aanhang en impact die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale

controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers.

Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich tegen het gezag van de bendes verzetten of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”). Het is aan verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers' verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde immers:

“Voorts zijn uw verklaringen en die van uw kinderen over jullie problemen met bende 18 dermate vaag en weinig overtuigend dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo zijn gelet op de levensbedreigende situatie uw eigen gedrag en de keuzes die u maakt vreemd, wat reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo is het vreemd dat u in staat was om Budin te betalen, maar desondanks op verschillende momenten besliste om dit niet te doen zonder enig plan te hebben om ergere problemen te vermijden (CGVS II p. 3 en p. 4). U zegt dat u de bendeleden in juni – nadat zij uw zoon hadden bedreigd- kon betalen, maar dat indien u elke maand \$200 zou betalen uw winkel geen winst noch vooruitgang zou maken (CGVS p. 7 en CGVS II p. 3). Gezien u geen \$200 zou betalen in juni, wordt u gevraagd wat uw plan was, omdat u logischerwijs problemen zou krijgen met de bendeleden. U zegt slechts dat u op 19 juni, toen u slechts \$100 had, niets had gepland omdat u op dat moment niet had gedacht dat ze u zouden bedreigen (CGVS II p. 4). Dit is weinig aannemelijk. U wordt er op gewezen dat u er van kon uitgaan dat de bendeleden terug zouden komen om de renta te innen, maar dat u niet gewillig was om te betalen. U wordt gevraagd hoe u omging met deze situatie. Wederom antwoordt u slechts dat u toen niets slecht dacht en niet dacht dat ze zo ver zouden gaan in de bedreigingen. Gevraagd wat u dacht dat de reactie van Budin zou zijn op het moment dat u zei dat u hem niet kon betalen, zegt u dat u van Budin niet veel verwachtte maar wel van Marimacha die de bevelen gaf. Gevraagd of u er aan dacht welk bevel Budin zou kunnen krijgen indien u niet betaalde, antwoordt u van niet en herhaalt u dat u op dat moment niets slecht dacht (CGVS II p. 4). Budin had u echter gezegd op 19 juni dat u zou moeten betalen koste wat kost en dat hij een week later zou terugkomen voor het geld (CGVS p. 7). Dat dit geen enkele indruk op u achterliet en u zich hierna niets

slechts bedacht of geen enkel plan van aanpak had bij niet betaling is niet aannemelijk en doet daarom ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ondanks dat u wel kon betalen, besliste u ook om op 27 juni niet het gevraagde bedrag af te geven (CGVS p. 7 en CGVS II p. 3). Nadat u tegen Budin zei dat u slechts \$100 had, zei hij dat u hem uw zoon zou moeten geven opdat hij drugs zou verkopen voor de bende (CGVS p. 7). Gevraagd wat u dacht nadat Budin deze bedreiging had geuit, zegt u dat u zich echt slecht voelde omdat de bedreiging werkelijk werd. De werkelijke bedreigingen naar uw zoon toe maakten u wanhopig; u at niet goed, sliep niet goed en vroeg zich af wat de bendeleden iemand kunnen aandoen (CGVS II p. 4). In dit opzicht is het dan ook zeer vreemd dat u de week volgend op deze bedreiging, op 4 juli, eveneens besliste om niet het volledige bedrag te betalen, maar opnieuw slechts \$100 aanbood (CGVS p. 7). Gevraagd of u meer dan \$100 had op 4 juli, zegt u van wel. Gevraagd hoe het komt dat u niet besliste om \$200 te betalen in plaats van \$100 gezien u zelf verklaarde dat de bedreigingen naar uw zoon toe werkelijk waren geworden en u hierdoor wanhopig was geworden, geeft u een weinig overtuigende verklaring. U zegt dat, indien u had beslist om hen maandelijks te betalen, u na één jaar geen winkel meer zou hebben gehad en hen dan niet meer zou kunnen betalen. Hier dient te worden opgemerkt dat de angst voor uw zoon op dat moment actueel en reëel was, wat logischerwijs prioritair is aan speculaties over gebeurtenissen binnen een jaar. Gevraagd hoe het komt dat u besliste om niet te betalen, gezien u een angst kende voor uw zoon en bang was dat hem iets zou overkomen, zegt u dat dat, indien u op 4 juli \$200 had gegeven, had u hen op 19 juli niet kunnen betalen. U weet echter niet hoeveel geld u had op 19 juli. Dergelijke verklaringen over de reden waarom u weigerde te betalen, ondanks het dreigende gevaar voor u en uw familie, zijn geenszins overtuigend.

U wordt gevraagd wat uw plan was na 27 juni, gezien u besepte dat uw zoon in gevaar was, maar tegelijkertijd wist dat u niet zou kunnen of willen betalen op 4 juli. U antwoordt dat u op 27 juni sprak met de vader van uw kinderen, die u zei om uw kinderen naar de VS te sturen. Deze optie was echter zeer duur en niet veilig. U kon uw kinderen nergens anders naartoe sturen gezien jullie geen familie hebben op andere plaatsen (CGVS II p. 4). Dit maakt uw voornemen niet te betalen nog opmerkelijker.

(...)

Voorts is het vreemd dat jullie er voor kozen om uw zoon thuis te houden wetende dat de bendeleden het op hem hadden gemunt, dat Budin op 4 juli verklaarde dat ze wisten dat uw zoon in het huis was en dat ze elk moment wanneer ze wilden bij u thuis konden binnenvallen om hem te vermoorden gezien u niet betaalde (CGVS p. 7). U verklaart dat uw zoon geen andere plaats had om onder te duiken. U zou hem niet hebben toegelaten om bij zijn neef onder te duiken gezien diens vader illegale medicijnen verhandelt en u niet weet waarmee hij zich nog bezig houdt. Uw eigen familie woont in Mejicanos op gevaarlijke plaatsen. Ondanks het gevaar voor zijn leven, was er volgens u geen enkele andere optie voor uw zoon om tijdelijk elders te verblijven bij vrienden of verre familie (CGVS II p. 7). Gevraagd of iemand van jullie kennissen of vrienden had aan wie jullie konden vragen of jullie zoon tijdelijk kon onderduiken in plaats van thuis te blijven, geeft u een opmerkelijk antwoord. U zegt dat, indien u een plaats had gehad voor uw zoon, u zelf, uw dochter en kleindochter nog achterbleven. Indien uw zoon er niet was, waren jullie aan de beurt geweest (CGVS II p. 8). Dat u omwille van deze reden uw zoon, die het doelwit was van de bendeleden, niet zou proberen beschermen is vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het gedrag van de bendeleden is in dit opzicht eveneens opvallend. Zo is het vreemd dat zij een eerste keer uw zoon opeisten om drugs voor hen te verhandelen en een tweede keer dreigden dat ze hem zouden vermoorden, maar op geen enkel moment aanstalten maakten om hem te benaderen (CGVS p. 7 en CGVS 1921546 p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom de bendeleden uw huis niet binnenvielen om uw zoon te zoeken, zegt u dat bendeleden een keten van bevelen hebben en dat zoiets tijd in beslag neemt (CGVS p. 16). De bendeleden hadden geduld. Bovendien was de deur van uw huis altijd op slot (CGVS II p. 8). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat bendeleden een zeer agressieve modus operandi hanteren. Fysieke agressie, moorden en ontvoeringen zijn dagelijkse kost voor bendeleden. Zo blijkt dat indien zij iets eisen van iemand, het zeer moeilijk is om niet in te gaan op deze eisen zonder de gevolgen er van te dragen. Logischerwijs kan worden gesteld dat dit naarmate de tijd vordert alleen maar moeilijker wordt, gezien het risico in ernst toeneemt. Uw zoon verklaart in dit verband dat de bendeleden zullen gedacht hebben dat hij bij zijn neef zat, die in een wijk woont waar een rivaliserende bende aanwezig is waardoor de bendeleden zich niet tot daar konden begeven (CGVS 1921546 p. 12). Dit weerhoudt de bendeleden er echter nog altijd niet van om een kijkje te nemen in uw huis. Dat u op 19 en 27 juni en tevens op 4 juli aan Budin de

gevraagde renta niet zou hebben gegeven en hij uw zoon reeds tweemaal zou hebben bedreigd door onder andere te zeggen dat de bendeleden het huis op eender welk moment kon binnen vallen maar er verder niets gebeurde, is in het licht van informatie supra opmerkelijk en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het ook opvallend dat de bendeleden betaling van u eisten, waarin u verschillende keren tekort schoot, maar dat zij niets zeiden over uw auto die al enkele maanden op straat -gewoonlijk tegenover de deur van de winkel- te koop stond en die hen geld kon opleveren (CGVS II p. 5; CGVS 1921545 p. 18; CGVS 1921546 p. 12). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat bendeleden soms in de plaats van of zelfs bovenop de renta de verlening van diensten of gratis goederen vragen. Gevraagd hoe het komt dat de bendeleden niets zeiden over uw auto en in de plaats daarvan uw uitleg aanvaardden dat u niet kunt betalen, antwoordt u dat zij geen materiële dingen eisen maar geld. Deze verklaring overtuigt in het licht van bovenstaande informatie niet, zeker niet gezien de bendeleden wel degelijk naast de renta dagelijks ook gratis zaken aan u vroegen uit uw winkel (CGVS II p. 9). Nogmaals gevraagd waarom de bendeleden er zelfs niets over zeiden of vroegen, zegt u slechts dat de bendeleden gedacht zullen hebben dat de auto in de garage stond nadat jullie hem hadden verkocht (CGVS II p. 6). Deze verklaring overtuigt wederom niet, zeker niet gezien de auto voor het merendeel van de tijd op straat tegenover de deur van jullie winkel stond (CGVS 1921545 p. 18). Dat de bendeleden betaling van u eisten die u hen niet gaf, maar dat zij op geen enkel moment ooit iets zeiden over uw auto die te koop stond en die een bron van inkomsten voor hen zou kunnen zijn is weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook dient nog te worden opgemerkt dat het vreemd is dat de bendeleden als vergelding wilden dat uw zoon drugs voor hen zou verhandelen. (...) Dit doet daarom ook verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het vreemd dat uw dochter zich niet meer herinnert dat zij dezelfde dag van de bedreiging, op 4 juli, had beslist om het land te verlaten en samen met haar broer hun paspoorten is gaan ophalen (CGVS 1921545 p. 17). Uit de verklaringen die u en uw kinderen afleggen over het ophalen van de paspoorten blijkt namelijk dat jullie zich goed moesten organiseren voor deze uitstap en met verschillende zaken rekening dienden te houden, gezien het immer aanwezige risico. Zo kwam een vriendin van uw dochter haar en uw zoon met de auto ophalen. Ze verlieten samen de wijk op een moment dat de bendeleden lunchen en niet aanwezig zijn op straat. Uw zoon lag neer op de achterbank als extra voorzorgsmaatregel. Eenmaal bij het paspoorten centrum werd uw zoon niet vlak voor het gebouw afgezet, maar iets verder om eventuele achtervolgers het spoor bijster te maken. Nadat de paspoorten in orde waren, gingen uw kinderen naar het huis van de vriendin van uw dochter, waar zij verbleven tot het moment dat de bendeleden avondeten en niet op straat zijn, waarop zij terugkeerden naar de kolonie. De uitstap zelf duurde ongeveer twee à drie uur (CGVS p. 12; CGVS 1921546 p. 9 en p. 10; CGVS 1921545 p. 17). Wanneer uw dochter een eerste keer wordt gevraagd wat zij heeft gedaan die dag nadat ze het nieuws van de bedreiging had vernomen, zegt zij dat ze de hele dag in haar kamer is gebleven. Een van de tantes ontfermde zich over de winkel en zij zelf verklaart met u en uw zoon in de kamer te zijn gebleven (CGVS 1921545 p. 16 en p. 17). Wanneer uw dochter erop wordt gewezen dat ze die dag haar paspoort is gaan vernieuwen, antwoordt ze dat ze zich niet herinnert op welke dag ze haar paspoort vernieuwde. Gevraagd of ze zich niet herinnerde dat dat na een bepaald incident gebeurde en zij toen besliste dat ze haar paspoort diende te vernieuwen, geeft uw dochter een vaag antwoord. Ze antwoordt dat ze zich herinnert dat ze die dag met u alle mogelijke opties besprak en zij zelf op sociale media opzocht welke vereisten voor welk land nodig waren om te reizen (CGVS 1921545 p. 17). Gevraagd aan uw dochter hoe het komt dat zij zich niet meer herinnert dat zij diezelfde dag na de bedreiging naar daar is gegaan, antwoordt zij opnieuw slechts op ontwijkende manier dat zij zich niet meer herinnert op welke datum ze haar paspoort vernieuwde (CGVS 1921545 p. 17). Op het einde van het persoonlijk onderhoud van uw dochter, merkt de advocaat op dat uw dochter aan haar had verklaard dat de afspraak voor het paspoort reeds vast stond en dat het toevallig op die dag was. Wanneer uw dochter hiermee wordt geconfronteerd, zegt zij dat haar herinneringen vertroebeld zijn en dat ze thuis in de kamer zat. Ze zegt dan plots dat ze in de namiddag haar paspoort samen met haar broer is gaan vernieuwen, maar dat ze zich dat door de zenuwen niet meer herinnerde. Haar advocaat wijst nog op de medische problemen van uw dochter en dat die een rol kunnen spelen wat betreft haar herinneringen (CGVS 1921545 p. 19). Nergens uit het persoonlijk onderhoud van uw dochter blijkt echter dat zij moeilijkheden heeft om zich zaken te herinneren of er in detail over te praten. Dat uw dochter zich niet zou herinneren dat het ophalen van de paspoorten, waarvoor organisatie was vereist, gebeurde dezelfde dag na de bedreiging op 4 juli is zeer opmerkelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is verder opmerkelijk dat uw familie, die in uw wijk woont, geen problemen heeft gekend met de bende na jullie vertrek. Op het moment van uw eerste persoonlijk onderhoud, eind januari 2021, had uw zus nog geen problemen gekend met bendeleden of was u hier alleszins niet op de hoogte van (CGVS p. 17). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat het risico van een gerichte bedreiging, zoals u kende, niet ophoudt te bestaan nadat de persoon in kwestie de wijk of het land heeft verlaten. In tegendeel, het risico kan zich uitbreiden tot familieleden van die persoon, die het nieuwe mikpunt worden van de bendeleden. Logischerwijs mag er van worden uitgegaan dat dit zeker geldt indien die familieleden zich nog steeds op dezelfde plaats bevinden, zoals in het geval van uw zus en de tante (CGVS p. 3 en CGVS 1921545 p. 3). Wanneer u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de algemene informatie wordt gewezen en wordt gevraagd hoe het komt dat uw familie geen problemen meer kende, zegt u dat u en uw zus niet veel contact hadden ondanks dat jullie in hetzelfde huis woonden. Mau(...), de inwonende tante, is een dame op leeftijd en is weduwe. Mar. (...), de andere inwonende tante, heeft volgens u gewoon pech gehad. U wordt gewezen op de onderzoekcapaciteiten die de bendeleden over het algemeen hebben en wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden uw zus nooit hebben aangesproken en gevraagd waar u bent. U geeft een nietszeggend antwoord. Zo zegt u dat de huidige bendeleden zijn geboren in de kolonie en dat u hen zag opgroeien van toen zij jong waren. De bendeleden weten dat uw zus in uw huis is komen wonen. Ondanks dat jullie daar echter allebei woonden, hadden u en uw zus niet veel contact met elkaar (CGVS p. 17 en CGVS II p. 11). Dat de bendeleden een te vereffenen schuld met u zouden kennen, maar uw zus op geen enkel moment zouden hebben aangesproken hierover of over u, is gelet op de informatie supra weinig aannemelijk. Hierdoor ontstaan verdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaart u dat uw dochter in februari een telefoongesprek had met uw zus Mau(...) die haar vertelde dat uw zus werd lastig gevallen door bendeleden en dat ze daarom op zoek was naar een nieuwe woonst. Mau(...) gaf geen verdere informatie. Zelf weet u ook niets meer over de problemen die uw zus kent. U weet ook niet of uw zus voor februari al problemen kende (CGVS II p. 9, p. 10 en p. 11). U zegt in dit verband dat uw zus het vermijdt om direct contact met u te hebben, opdat de bendeleden niet zouden weten waar u bent. Gevraagd op welke manier de bendeleden zouden kunnen te weten komen waar u bent indien u en uw zus contact hebben, zegt u slechts 'door de telefoon of door Facebook'. Gevraagd hoe de bendeleden hieruit zouden kunnen afpakken en dat kunnen bekijken. Deze verklaring houdt maar weinig steek, zeker gezien uw zus volgens uw weten voor einde januari 2021 niet werd aangesproken door de bendeleden (CGVS p. 17).

Tante Mar. (...), die eveneens met jullie in jullie huis woonde, nam de winkel van u over toen u El Salvador verliet (CGVS 1921545 p. 10). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat jullie juist omwille van de winkel en de te betalen renta zodanige problemen kenden dat jullie het land dienden te verlaten, maar dat Mar. (...) desondanks besliste om de winkel over te nemen (CGVS p. 13). Gevraagd waarom zij de winkel overnam, ondanks het gevaar dat hiermee gepaard ging, geeft u dit korte antwoord: "Omdat zij werkloos was." (CGVS, p. 13). Dit overtuigt geenszins. Gevraagd hoe dit dan besproken is geweest zegt u dat u haar vroeg wat ze zou doen indien de bendeleden terug zouden komen waarop u verder gaat: "Zij zei dan 'ja maar dan zal ik wel zeggen dat jullie er niet zijn, dan moet ik niet betalen.' 'OK ' zei ik dan, ik kon toch niets meer doen met die winkel, ik moest die toch achterlaten." (CGVS, p. 13). Het spreekt voor zich dat dergelijke oppervlakkige verklaringen over de merkwaardige vaststelling dat Mar. (...), die jullie beschouwen als familie (CGVS 19/21546, p. 7), de winkel overnam, hoewel jullie net het land moesten verlaten omwille van problemen door deze winkel, volstrekt niet kunnen overtuigen.

(...)Tevens verklaart u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud dat Mau(...), doodsbedreigingen kreeg in december 2019. De dochter van Mar. (...), J. (...), had zich aangesloten bij de bende en Mau(...) gaf haar advies zich terug te trekken. De bendeleden kwamen dit te weten en bedreigden Mau(...), zeggende dat ze J. (...) gerust moest laten. U weet niet of Mau(...) nog andere problemen heeft gekend na de bedreiging (CGVS p. 13 en CGVS II p. 10). Op basis van de informatie die u geeft blijkt niet dat deze problemen in verband staan met de problemen die u zelf kende met bendeleden. In het licht van uw dossier kan er uit de problemen die Mau(...) kende dan ook geen persoonlijke gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bij terugkeer voor u uit worden afgeleid.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de

doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort heeft betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De foto's van de bendeleden dienen slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas en kunnen het werkelijk plaatsvinden van uw problemen zelf niet vaststellen. De documenten met betrekking tot uw winkel bewijzen hoogstens dat u een eigen winkel had, maar kunnen geenszins de geloofwaardigheid van uw problemen herstellen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episod_e_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

5.4. De Raad stelt vast dat verzoekers er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat zij het niet eens zijn met de motieven in de bestreden beslissingen op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen wordt besloten, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de concrete en pertinente motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekers hun persoonlijke problemen niet aannemelijk maken. Het komt aan verzoekers toe om deze motivering met concrete en valabele elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, doch zij blijven hier in gebreke.

Verzoekers zijn van mening dat de waarachtigheid van de afpersing waarvan zij het slachtoffer zijn geworden niet in twijfel wordt getrokken door de verwerende partij. Verzoekers gaan hiermee volstrekt voorbij aan bovenstaande motivering. Hieruit blijkt afdoende dat hun verklaringen over hun problemen met de bende dermate vaag en weinig overtuigend werden geacht waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht.

Volgens verzoekers zijn de vaststellingen wat betreft het gedrag van eerste verzoekende partij een eigen en subjectieve interpretatie van het gedrag en reacties van verzoekers op de vervolgingsdaden waarvan zij het slachtoffer werden. De Raad acht het evenwel in navolging van de verwerende partij evenmin aannemelijk dat eerste verzoekende partij enerzijds verklaarde dat zij in staat was om de bende te betalen, doch anderzijds ervoor koos op verschillende momenten om dit niet te doen te meer verzoekster geen gewag maakte van enig plan te hebben zodat zij door haar weigering ergere problemen kon vermijden. Verzoekster bleek zelfs naar eigen zeggen in staat om de bendeleden het gevraagde bedrag te betalen nadat zij in juni haar zoon hadden bedreigd, doch weigerde ook dit.

De Raad stelt vast dat verzoekster in de gegeven omstandigheden enkel als reden voor haar weigering het gevraagde bedrag te betalen, opgaf dat haar winkel geen winst noch vooruitgang zou maken indien zij elke maand 200 dollar zou moeten betalen. Van iemand die gedurende maanden afgeperst werd door een bendelid en waarbij de afperssom zelfs substantieel werd verhoogd, en bleef weigeren zelfs nadat ook haar zoon werd bedreigd, kan worden verwacht dat deze weigering ingegeven is door meer dan louter winstbejag en lucratieve overwegingen.

Waar eerste verzoekende partij aangeeft dat zij in eerste instantie niet dacht dat het zover zou komen, omdat zij de bendeleden als van jongs af aan kende, zij hen had zien opgroeien in dezelfde kolonie waar zij zelf al jaren woonde, dat zij dacht dat zij met hen zou kunnen onderhandelen opdat de renta voor haar betaalbaar zou blijven, dat de zaken pas begonnen te veranderen toen Marimacha aankwam in de kolonie en dat zij tot op 27 juni toen de bende haar bedreigde met de rekrutering van haar zoon niet dacht dat zij in gevaar zou zijn, kan zij niet overtuigen. Waar verzoekende partijen hun verklaringen die zij in dit verband aflegden citeren plaatsen zij de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat Marimacha reeds in maart 2019 werd vrijgelaten uit de gevangenis en de bendeleden aanzette om de leveranciers die producten kwamen leveren binnen de wijk af te persoon. Verzoekster gaf zelfs reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen dat in haar buurt alles goed ging tot op het ogenblik dat er een “vrouw” werd vrijgelaten uit de gevangenis (Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarvan de notities zich in het administratief dossier bevinden (hierna: NPO I) stelde verzoekster zelfs dat toen deze vrouw verscheen begin maart 2019 de wereld op zijn kop is gaan staan. Zij gaf te kennen dat zij merkte dat de leveranciers renta dienden te betalen, waardoor zij niet meer kwamen gedurende weken. Het is dan ook vanaf maart 2019 dat eerste verzoekende partij, een eerste maal gevraagd werd om renta te betalen, die later zelfs nog werd verhoogd. Ook verklaarde eerste verzoekende partij dat Budin, het bendelid die bij haar het geld kwam innen, familie was van Marimacha, (NPO I, p. 8). Bovendien stonden volgens haar verklaringen Marimacha en andere bendeleden te wachten op de hoek wanneer Budin de renta ging innen en hielden de bendeleden hen de hele tijd in te gaten in de periode tussen 4 en 19 juli (NPO I, p. 7, 14),

werd zij ook na de betaling in juli verder in de gaten gehouden en stond Marimacha altijd op de hoek totdat zij het land hebben verlaten (NPO I, p. 8).

De Raad acht het in de door verzoekster geschetste omstandigheden niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij zich geheel niet bewust was van enig gevaar en in de veronderstelling was dat zij aan een bende die zich schuldig maakte aan afpersingen, kon blijven weigeren het gevraagde bedrag te betalen en dit zonder enige represailles te verwachten. Ook moet worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij zelfs niet betaalde op het ogenblik dat zij bedreigd werd met de rekrutering van haar zoon op 27 juni en dat deze weigering ook louter ingegeven was door economische motieven van haar kant. De vaststelling dat eerste verzoekende partij, zelfs op 4 juli, nadat zij reeds bedreigd werd met de rekrutering van haar zoon, nog steeds weigerde het gevraagde bedrag te betalen en het bendelid nadat hij haar had bedreigd dat hij het huis zou binnendringen en haar zoon zou vermoorden, nog steeds niet het volledige bedrag betaalde, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Eerste verzoekende partij laat met dergelijke hypothetische verklaringen over winst en de financiële kant van de zaak, het voortbestaan van de winkel veel zwaarder doorwegen dan een concrete en actuele angst voor haar leven en dat van haar zoon, hetgeen geheel niet aannemelijk te noemen is.

Verzoekers trachten vervolgens door hun verklaringen te citeren te laten uitschijnen dat er een misverstand is gerezen of sprake is van een ongelukkige formulering.

Verzoekers blijven erbij dat eerste verzoekende partij op 4 juli geen 200 dollar had voor de bende en dat zij slechts iets meer dan 100 dollar had. Verzoekers gaan vervolgens verder in op de verklaringen van eerste verzoekende partij waar zij tijdens het persoonlijk onderhoud stelde *“Want als ik op 4 juli vanuit de zakjes het geld bijeen had vergaard om \$200 te betalen, waarmee ging ik op 19 juli betalen?”*. Zij stellen dat zij hiermee bedoelde *“ook al had zij uit de zakjes het geld kunnen vergaren, dan nog zou zij op 19 juli niets meer hebben kunnen betalen. Dit betekent nog niet dat zij inderdaad over dit geld weldegelijk beschikte op 4 juli: eerste verzoekster maakt hier een loutere hypothese, dat ook al zou ze dit geld hebben gehad, dit geen soelaas had geboden voor haar problemen — wat inderdaad klopt.”* en zijn van oordeel dat dit overeenkomt met de constante verklaringen doorheen verzoekers hun gehoren.

Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij is echter gebleken dat zij perfect in staat was het gevraagde geld bijeen te sprokkelen. Dit blijkt afdoende en herhaaldelijk uit de eigen verklaringen van eerste verzoekende partij. Tijdens het tweede onderhoud van eerste verzoekende partij werd immers het volgende opgetekend (hierna NPO II):

“U betaalde op 19 mei \$200 aan Budin. 19 juni kwam er aan waarop u ook \$200 moest betalen. Heeft u iets gedaan om aan die \$200 voor juni te komen?”

Nee want ik kon die datum niet meer betalen.

En heeft u gedurende de maand die u had van 19 mei tot 19 juni iets gedaan om dat geld wel te verzamelen?

Ik had enkel \$100 gespaard.

Hoe had u dat gespaard?

Van het weinige dat ik bewaarde.

Op een maand had u telkens \$2400 inkomsten waar u dan andere producten mee aankocht. Kon u dan niet bepaalde producten die maand niet aankopen om de \$200 te verzamelen?

Natuurlijk zou dat gekund hebben, maar dan zou ik aan het werken zijn geweest enkel om geld in te winnen voor de bendeleden en in plaats van dat de winkel vooruit zou gegaan zij (sic), zou de winkel achteruit gegaan zijn.

Dus op een of andere manier was het ook een bewuste keuze om niet te betalen, hoe ik het begrijp?

Ik kon betalen, maar als ik elke maand \$200 zou betalen had ik geen winst en ging m'n winkel niet vooruit gaan want me (sic) die \$200 kon ik naar de markt gaan en producten kopen voor mijn zaak.

Ok dus u ging geen \$200 betalen in juni. Wat was uw plan dan in de plaats van niet betaling, gezien u logischerwijs problemen zou krijgen met de bendeleden?

19 juni toen ik enkel maar \$100 had, had ik niets gepland omdat ik op dat moment nooit had gedacht dat ze mijn gingen bedreigen. Ik dacht toen niets slecht.

Had u meer dan \$100 op 4 juli?

Ja, dat van de verkoop. In aparte zakken, ik stak dat van het brood in een zak, dat van de soda in een zak. Ik had alles in aparte zakjes.

Hoe komt het dat u niet besliste om \$200 te betalen in plaats van \$100, gezien u zelf verklaarde dat de werkelijke bedreiging naar uw zoon toe (sic) u wanhopig had gemaakt en u zich afvroeg wat de bendeleden konden doen tegen iemand?

Als ik zou besloten hebben hen maandelijks te betalen, na een jaar zou ik geen winkel meer gehad hebben en waarmee zou ik hen dan betalen.

Dat begrijp ik. En hoe komt het dat u besliste niet te betalen, gezien u een angst kende voor uw zoon en bang was dat hem iets zou overkomen?

Om dezelfde reden. Want als ik op 4 juli vanuit de zakjes het geld bijeen had vergaard om \$200 te betalen, waarmee ging ik op 19 juli betalen?" (NPO II, p. 3, 4) (eigen onderlijning en vetzetting).

Zoals blijkt uit deze verklaringen koppelde eerste verzoekende partij steeds terug naar economische en financiële overwegingen inzake de winst en het voortbestaan van haar winkel, wanneer gevraagd werd waarom zij niet tot de betalingen van het gevraagde bedrag overging en dit zelfs wanneer zij doodsb bedreigingen voor haar zoon ontvangt.

Uit deze verklaringen die verzoekers zelf ook citeren in het verzoekschrift kan dan ook geheel niet worden afgeleid dat eerste verzoekende partij niet in het bezit was van het gevraagde geld noch bij machte was dit te vergaren. Waar verzoekende partijen zich hoofdzakelijk concentreren op één bepaalde verklaring om hieruit dan een misverstand of een ongelukkige formulering uit af te leiden, kunnen zij geen afbreuk doen aan het geheel van deze verklaringen. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij niet bij machte bij was de gevraagde bedragen bij elkaar te sprokkelen. Aangezien verzoekster de reden voor haar wanbetalingen telkenmale zelf louter koppelde aan economische en financiële overwegingen, acht de Raad verzoekers' beweerde vrees reeds ongeloofwaardig. In het licht van een beweerde nood aan internationale bescherming is het nastreven van winst en het voortbestaan van de winkel boven het veiligstellen van het leven van eerste verzoekende partij en dat van haar kinderen ingevolge een concrete angst voor een bende niet aannemelijk.

Verzoekers wijzen er voorts op dat zij ervoor kozen om de derde verzoekende partij bij hen thuis te houden omdat zij geen andere voldoende veilige optie hadden en halen algemene informatie aan waaruit blijkt dat El Salvadoranen een risico lopen als zij verhuizen en de Raad in eerdere rechtspraak erop gewezen heeft dat er weinig te doen valt tegen bendegegeweld in El Salvador.

De Raad acht het evenmin aannemelijk dat verzoekers niet meer inspanningen hebben gedaan teneinde derde verzoekende partij, in wiens hoofde eerste verzoekende partij reeds doodsb bedreigingen had ontvangen, te beschermen door hem elders te herbergen dan thuis. Ondanks het gevaar voor zijn leven, was er volgens eerste verzoekende partij geen enkele andere optie voor derde verzoekende partij om tijdelijk elders te verblijven bij vrienden of verre familie (NPO II p. 7). Het feit dat wanneer eerste verzoekende partij gevraagd werd of er dan geen kennissen of vrienden waren aan wie kon gevraagd worden of de derde verzoekende partij tijdelijk kon onderduiken in plaats van thuis te blijven, verzoekende partij hier geen rechtstreeks antwoord op geeft, maar enkel stelt dat zelfs indien zij een plaats had gehad voor haar zoon, zij zelf, haar dochter en kleindochter nog achterbleven en dat zij dan aan de beurt zouden zijn geweest (NPO II, p. 8), acht de Raad in de gegeven omstandigheden geheel niet aannemelijk. Volgens de verklaringen van eerste verzoekende was de derde verzoekende partij het doelwit van de bende waardoor haar gelaten verklaringen omtrent de noodzaak aan een veilige schuilplaats voor haar zoon wel degelijk afbreuk aan de oprechtheid van verzoekers' verklaringen, de beweerde bedreiging en het gevaar en hun nood aan internationale bescherming. De verwijzing naar algemene informatie inzake verhuizen in El Salvador wijzigt hier niets aan. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient concreet te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Bovendien kan er wat betreft de door verzoekers aangehaalde rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In het aangehaalde geval werden de verklaringen over afpersing door een bende door de Raad geloofwaardig geacht, terwijl dit *in casu* geenszins het geval is. Zoals reeds gesteld en zoals verder zal blijken hecht de Raad geen geloof aan verzoekers' verklaringen over afpersing en rekrutering door een bende en hun nood aan internationale bescherming ingevolge deze afpersing en rekrutering.

Waar verzoekers van mening zijn dat de motivering omtrent de verblijfplaats van derde verzoekende partij een louter subjectieve appreciatie is van de verwerende partij die wordt tegengesproken door hun verklaringen en de objectieve informatie van El Salvador, brengen zij mede gelet op wat voorafgaat geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Wat betreft het gedrag van de benedeleden ten aanzien van derde verzoekende partij verwijzen verzoekers opnieuw naar het gegeven dat zij met deze benedeleden zijn opgegroeid, dat dit hun vrienden waren geweest die een paar maanden eerder waren veranderd ten gevolge de aankomst van Marimacha. Hiermee doen zij echter geen afbreuk aan het feit dat deze benedeleden hoewel zij meerdere bedreigingen hebben geuit volstrekt passief zijn gebleven en op geen enkel moment aanstalten maakten om hem te benaderen (NPO I, CGVS p. 7, Notities van het persoonlijk onderhoud van derde verzoekende partij, p. 12). Het argument dat zij Budin nooit gewapend hadden gezien en op een duidelijk bevel wachten van Marimacha kan dit evenmin, te meer uit de algemene informatie van het administratief dossier blijkt dat deze bende, in tegenstelling tot de bende MS 13, minder hiërarchisch en gestructureerd is en de benedeleden van deze bende zich kunnen bezighouden met bedreigingen en afpersingen zonder toestemming en waarbij hun gedrag eerder chaotisch is.

In weerwil tot wat verzoekers voorhouden is de algemene informatie waaruit het voormelde alsmede een zeer agressieve modus operandi blijkt, wel degelijk aanwezig in het administratief dossier (*IDMC, An Atomised Crisis, Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*). Gelet op deze informatie en de eigen verklaringen van verzoekers acht de Raad het niet aannemelijk dat deze benedeleden dan ook niet tot enige actie overgingen. Uit voormelde informatie blijkt dat indien zij iets eisen van iemand, het zeer moeilijk is om niet in te gaan op deze eisen zonder de gevolgen er van te dragen en wordt er verder gesteld dat het naarmate de tijd vordert alleen maar moeilijker wordt om niet op hun eisen in te gaan, gezien het risico in ernst toeneemt. Waar verzoekers erop wijzen dat alles zeer snel is gegaan, aangezien zij de gevraagde renta betaalden in maart, april en mei, niet betaalden op 19 juni, waardoor er werd teruggekomen op 27 juni en vervolgens op 4 juli en opnieuw betaald werd op 19 juli, waarna zij zijn gevlucht, verklaren noch verschonen zij het gegeven dat verzoekster herhaaldelijk niet heeft voldaan aan het gevraagde, zij concrete bedreigingen ontving en er desondanks geen enkele concrete vorm van bestraffing door de bende volgde. Niettegenstaande verzoekers willen laten uitschijnen dat zij een goede band hadden met de benedeleden voor Marimacha ten tonele verscheen, stelt de Raad vast dat Budin, die de renta kwam innen en tevens de bedreigingen uitte familie was van Marimacha, dat Marimacha en andere benedeleden stonden te wachten op de hoek wanneer Budin de renta ging innen en de benedeleden hen de hele tijd in te gaten hielden in de periode tussen 4 en 19 juli, alsook ook na de betaling in juli. Gelet op deze door eerste verzoekende partij geschetste omstandigheden is het niet aannemelijk dat verzoekers zich nog steeds beroepen op een beweerdelijk vreedzame situatie voor de komst van Marimacha en een goede band met de benedeleden om ook het gebrek aan actie te verschonen. Het gegeven dat de algemene informatie niets vermeldt over een gemiddelde tijdspanne van een aanslag na een weigering tot betaling, doet hieraan niets af en werpt hier geen ander licht op. Ook de betaling van 200 dollar in juli verschoont dit niet gezien verzoekers nog achterstallen te betalen hadden. Het gegeven dat eerste verzoekende partij op 19 en 27 juni en tevens op 4 juli aan Budin de gevraagde renta niet zou hebben betaald en de derde verzoekende partij reeds tweemaal zou zijn bedreigd door onder andere te melden dat de benedeleden het huis op eender welk moment kon binnen vallen, maar er uiteindelijk verder niets gebeurde, is in het licht van de in het administratief dossier aanwezige informatie niet aannemelijk.

Voorts acht de Raad het evenmin geloofwaardig dat de bende, die meermaals om betaling kwam vragen en afgescheept werd wegens het door eerste verzoekende partij aangehaalde onvermogen om te kunnen betalen, niets zeiden over de auto die al enkele maanden op straat -gewoonlijk tegenover de deur van de winkel- te koop stond en die hen geld kon opleveren. Bovendien blijkt uit algemene informatie, die in weerwil tot wat verzoeker beweren wel degelijk is toegevoegd aan het administratief dossier (*IDMC, An Atomised Crisis, Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*) dat benedeleden soms in de plaats van of zelfs bovenop de renta de verlening van diensten of gratis goederen vragen.

Eerste verzoekende partij werd overigens wel degelijk bevroegd naar de reden dat de bendeleden niets zeiden over de auto en in de plaats daarvan zonder meer haar uitleg aanvaardden dat zij niet kon betalen. Eerste verzoekende partij antwoordde enkel dat zij geen materiële dingen eisen, maar geld, hetgeen wel degelijk niet in overeenstemming is met de informatie aanwezig in het dossier te meer de bende volgens de verklaringen van eerste verzoekende partij naast de renta dagelijks ook gratis zaken aan haar vroegen uit haar winkel (NPO II, p. 9). Hoe dan ook, doet de vaststelling dat de bendeleden die herhaaldelijke betalingen van eerste verzoekende partij eisten die zij hen niet gaf, op geen enkel moment gewag maakten van de auto die te koop stond en die een bron van inkomsten voor hen zou kunnen zijn, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar verzoekers naar algemene informatie verwijzen waaruit gedwongen rekrutering door de bende wel degelijk mogelijk is en dat vooral jonge mannen het meest kwetsbaar zijn en de verwerende partij verwijt hun beweringen onvoldoende te staven, stelt de Raad vast dat de in het administratief dossier opgenomen informatie (*Insight Crime, MS13 in the Americas*) betrekking heeft op het rekruteringsproces van de bende MS13, die zo blijkt uit de andere informatie aanwezig is in het administratief dossier (*IDMC, An Atomised Crisis, Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*), sterk georganiseerd is zeer hiërarchisch is, terwijl de bende 18, waarvan sprake in dit dossier, ongeorganiseerd is en hun gedrag chaotisch. Er kan dan ook niet zonder meer naar deze informatie verwezen worden teneinde verzoekers' verklaringen over de rekrutering van de derde verzoekende partij als ongeloofwaardig te bestempelen. Hierbij moet worden opgemerkt dat uit de informatie die verzoekers bijbrengen blijkt dat gedwongen rekrutering bestaat, hetgeen ook niet wordt betwist, maar dat velen uit angst voor hun leven toetreden tot een bende. Hieruit blijkt tevens dat jongeren die weigeren aan te sluiten op zijn minst worden geconfronteerd met pesterijen, fysiek misbruik, bedreigingen van hun leven of dat van hun familieleden en zelfs marteling en de dood. In het licht van deze informatie acht de Raad het niet aannemelijk dat ondanks het uitblijven van betaling van de gevraagde renta van door eerste verzoekende partij, de bende geen enkele actie ondernam om derde verzoekende partij te benaderen. De argumentatie dat derde verzoekende partij gekend was op de school en er dus onopvallend en zonder argwaan naartoe kon om drugs te verkopen, kan gelet op wat voorafgaat, deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Er wordt niet ontkend dat er in El Salvador sprake is van gedwongen rekrutering en dat kinderen en jonge mannen een bijzonder kwetsbaar profiel hebben, maar het is op basis van hun eigen verklaringen omtrent deze rekrutering dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoekers aanvoeren dat het gegeven dat tweede verzoekende partij niet meer wist dat zij dezelfde dag van de bedreiging, op 4 juli, had beslist om het land te verlaten en samen met haar broer hun paspoorten is gaan ophalen, de algehele geloofwaardigheid niet in het gedrang kan brengen, gaan zij voorbij aan het gegeven dat gelet op het geheel aan vaststellingen er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen en relaas en dat zij daarom niet aannemelijk maken El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade. Het feit dat hen geen enkele tegenstrijdigheid kan worden verweten noch in hun verhoren, noch onderling, noch tussen hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan hier geen ander licht op werpen. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Verzoekers halen aan dat tweede verzoekende partij al jaren aan gezondheidsproblemen leidt en dit ook in haar verklaringen zo heeft aangegeven. Hiermee tonen verzoekers evenwel niet aan de aangehaalde gezondheidsproblemen van die aard zijn dat zij van invloed konden zijn of zijn geweest op de verklaringen van de tweede verzoekende partij of dat zij mogelijks niet in staat was hierover consistente verklaringen af te leggen. Aangezien nergens uit het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij blijkt dat zij moeilijkheden heeft om zich zaken te herinneren of er in detail over te praten, wordt er geen enkele valabele verklaring gegeven voor de vaststelling dat tweede verzoekende partij zich niet herinnerde dat het ophalen van de paspoorten, waarvoor organisatie was vereist, dezelfde dag gebeurde na de bedreiging op 4 juli, hetgeen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Daarnaast stelt de Raad wat betreft vaststellingen rond de problemen van haar familie in El Salvador vast dat eerste verzoekende partij aanvankelijk verklaarde dat zij enkel contact had met haar zus en dat haar kinderen af en toe spreken met een tante langs vaderskant (NPO I, p. 3). Verzoekster geeft ook nog te kennen dat haar zus haar in december vertelde dat haar winkel was gesloten en zij bevestigt dat zij nog steeds contact heeft met haar zus (NPO I, p. 14). Eerste verzoekende partij voegde hieraan toe dat haar zus probeerde haar hierover niet te veel te vertellen omdat zij al gevlucht was voor problemen

(NPO I, p. 14). Verder stelde eerste verzoekende partij dat zij geen weet heeft of de benedeleden naar haar hebben gevraagd en geeft zij als reden dat haar zus zulke grote gebeurtenissen niet vertelt en dat zij er ook niet meer naar heeft gevraagd (NPO I, p. 14).

Wanneer eerste verzoekende partij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud vervolgens op de algemene informatie wordt gewezen en wordt gevraagd hoe het komt dat haar familie geen problemen meer kende, tracht eerste verzoekende partij hier zelfs een verklaring voor te geven en zegt zij enkel dat zij en haar zus niet veel contact hadden ondanks dat zij in hetzelfde huis woonden, dat de inwonende tante, een dame op leeftijd en weduwe is en dat de andere inwonende tante, gewoon pech heeft gehad, doch zij ontkent op dat ogenblik niet dat haar zus geen problemen meer heeft gekend (NPO I, p. 17).

Wanneer opnieuw gewezen wordt op de onderzoekscapaciteiten die de benedeleden over het algemeen hebben en opnieuw wordt gevraagd hoe het komt dat de benedeleden haar zus nooit hebben aangesproken en gevraagd waar zij is geeft zij enkel te kennen dat de huidige benedeleden zijn geboren in de kolonie en dat zij hen zag opgroeien van toen zij jong waren. Opnieuw ontkende eerste verzoekende partij niet dat haar zus geen problemen meer had, maar tracht zij hiervoor zelfs een verklaring te geven en dit door te wijzen op het verleden en de band die zij met de bende had (NPO I, p. 17). Uit dergelijke verklaringen komt dan ook duidelijk naar voor dat eerste verzoekende partij wel degelijk van oordeel was dat haar zus geen problemen meer heeft gekend en tracht zij, geconfronteerd met de algemene informatie, dit aspect zelfs te vergoelijken. Uit algemene informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt echter dat het risico van een gerichte bedreiging, zoals zij kende, niet ophoudt te bestaan nadat de persoon in kwestie de wijk of het land heeft verlaten. In tegendeel, het risico kan zich uitbreiden tot familieleden van die persoon, die het nieuwe mikpunt worden van de benedeleden. Logischerwijs mag er van worden uitgegaan dat dit zeker geldt indien die familieleden zich nog steeds op dezelfde plaats bevinden, zoals in het geval van de zus en de tante. Het gegeven dat de benedeleden een te vereffenen schuld met eerste verzoekende partij zouden hebben, maar haar zus, die in hetzelfde huis woont op geen enkel moment zouden hebben aangesproken hierover, is mede gelet op de informatie niet aannemelijk, waardoor opnieuw afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het relaas. Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat het gegeven dat zij weinig informatie hebben over hun familie te wijten is aan hun angst dat de bende achter hun huidige verblijfplaats zouden komen, waardoor het begrijpelijk is dat zij weinig contact opnemen met hun familie, doen zij geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. De Raad stelt overigens vast dat eerste verzoekende partij geen gewag heeft gemaakt van deze angst tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud.

Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaart eerste verzoekende partij dan plots wel dat tweede verzoekende partij in februari een telefoongesprek had gehad met de tante langs vaderskant van tweede verzoekende partij waarin deze haar vertelde dat de zus van eerste verzoekende partij werd lastig gevallen door benedeleden en dat ze daarom op zoek was naar een nieuwe woonst. Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt zelfs verder dat zij geen verdere informatie heeft over deze problemen en zelfs aangeeft dat zij ook niet weet of haar zus voor februari al problemen kende. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij, geen verdere inspanningen heeft gedaan teneinde zich te bevragen omtrent deze gebeurtenissen hetgeen niet aannemelijk kan worden geacht. Zij blijft zich verschuilen achter de stelling dat haar zus haar niets vertelt (NPO II, p. 10) en dat zij angst hadden dat de bende achter hun schuilplaats zouden komen. Aangezien de tweede verzoekende partij haar tante naar aanleiding van een verjaardag had opgebeld, deze haar had verteld dat de zus van verzoekende partij ook problemen kent met de bende, kon wel degelijk worden verwacht dat zij eventueel via deze tante meer informatie trachten te bekomen, minstens dat zij kunnen zeggen op welke wijze deze tante dit te weten is gekomen. Na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden van de eerste verzoekende partij stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij er niet in slaagt over het kennen van problemen van haar familie en het contact dat zij met haar familie heeft duidelijke, consistente en aannemelijke verklaringen af te leggen. Aangezien eerste verzoekende partij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nog te kennen gaf dat haar zus geen problemen had met de benedeleden, is haar verklaring geen contact te hebben met haar zus omdat de benedeleden haar telefoon zouden kunnen afpakken en zo te weten komen waar zij is wel degelijk niet ernstig te noemen. In weerwil tot wat verzoekers tracht te laten uitschijnen ziet de Raad geen tegenstrijdigheden in de redenering van de verwerende partij. De uitleg dat de benedeleden wanneer zij de telefoon afpakken een nummer zouden zien staan dat begint met "+32" en zou te weten zouden komen dat verzoekers zich in België bevinden, werpt hier evenmin een ander licht op. De argumentatie dat familieleden die zijn achtergebleven vaak niet veel informatie wensen te verstrekken om geen extra stress te veroorzaken of uit voorzorg voor zichzelf, kan niet volstaan om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Voorts acht de Raad het evenmin aannemelijk dat een tante de winkel overnam toen verzoekers El Salvador verlieten en dit louter en alleen omdat zij werkloos was. Aangezien verzoekers' problemen zich

concentreren rond de afpersing door een bende omdat zij een winkel bezitten en zij gelet op de aangevoerde bedreiging en vrees voor hun leven ingevolge deze afpersing het land dienden te verlaten acht de Raad het geenszins aannemelijk dat de tante gewoon de winkel zou overnemen en zich bijgevolg eveneens aan dezelfde bedreiging en risico zou onderwerpen te meer zij nog familie is van verzoekers en daarenboven nog meer het risico loopt te worden geviseerd. De uitleg in het verzoekschrift dat alle handelaars ervan uitgaan dat zij worden afgeperst en dat de tante kon hopen op een lagere renta omdat zij geen geld uit het buitenland ontving, doet gelet op de ernst van de beweerdelijke problemen van verzoekers en het feit dat het zelfs om een familielid gaat, hier geen afbreuk aan, wat maakt dat ook dit element bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen.

Waar verzoekers vervolgens louter verwijzen naar het feit dat de bende derde verzoekende partij wilde rekruteren en J. mee werd opgevoed door en met verzoekers, hetgeen volgens hen aantoonde dat de jongelui uit deze familie het doelwit vormen voor deze bende, kan opnieuw worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat deze problemen in verband staan met de problemen die zij zelf kenden met bendeleden en waarvoor zij het land zijn moeten ontvluchten. Overigens blijkt uit wat voorafgaat dat aan deze beweerde problemen geen enkel geloof kan worden gehecht.

Verzoekers citeren vervolgens opnieuw rechtspraak van de Raad waarin de hoedanigheid van vluchteling door de verwerende partij geweigerd werd omwille van het feit dat de gedragingen van de verzoekers en van de bendeleden ongeloofwaardig overkwamen, maar wat vervolgens vernietigd werd door de Raad. Opnieuw moet er wat betreft de door verzoekers bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In de aangehaalde arresten werd door de Raad geoordeeld dat de verklaringen van de verzoekers voldoende geloofwaardig werden bevonden alsmede in overeenstemming met de algemene informatie, terwijl dit *in casu* geenszins het geval is. Zoals reeds gesteld hecht de Raad geen geloof aan verzoekers' verklaringen over afpersing door een bende en hun nood aan internationale bescherming ingevolge deze afpersing.

Verzoekers beperken zich verder tot het verweer dat er geen enkele tegenstrijdigheid in het relaas van eerste verzoekende partij werd gevonden, hetgeen zij opmerkelijk achten gezien zij zelfs tweemaal werd verhoord. Dit verweer kan geenszins volstaan om voormelde pertinente en concrete vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

De verwijzing naar algemene informatie en een risicoprofiel, als handelaar en jongeman als doelwit van rekrutering is ontoereikend om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, waarbij verzoekers in gebreke blijven.

In tegenstelling tot wat verzoekers suggereren in het verzoekschrift bestaat er geen verplichting om een verzoeker te confronteren met de kritiek die in de bestreden beslissing te lezen staat. Ook hebben verzoekers door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de motieven op basis waarvan overgegaan werd tot de weigering van de erkenning als vluchteling en de weigering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook hebben gedaan, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

5.5. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken.

5.6. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland en zijn daardoor worden geacht te beschikken over financiële middelen.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar El Salvador.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen en problemen door en met de bende niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bende leden stonden, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd door bende leden.

Bovendien kan er wat betreft de door verzoekers aangehaalde rechtspraak opnieuw op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In het aangehaalde geval werden de verklaringen over afpersing door een bende door de Raad geloofwaardig geacht, en meende de commissaris-generaal dat de aangehaalde bedreigingen en beweerde gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen, terwijl dit *in casu* geenszins het geval is. Zoals reeds gesteld hecht de Raad geen geloof aan verzoekers' verklaringen over afpersing en rekrutering door een bende en hun nood aan internationale bescherming ingevolge deze afpersing en rekrutering. Ook werd in het aangehaalde arrest geoordeeld dat de voorliggende informatie zeer algemeen en weinig eenduidig bleef en niet toeliet op voldoende concrete wijze de precieze risico's bij terugkeer in te schatten voor Salvadoranen die reeds eerder werden afgeperst, steeds hebben betaald en daarmee verdere problemen verhinderden zonder in een situatie van extreme armoede te vallen maar niettemin naar het buitenland zijn gevlucht waardoor de bestreden beslissing werd vernietigd.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden

geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.7. De Raad stelt vast dat verzoekers per aanvullende nota een stuk bijbrengen getiteld "*Declaration of Thomas J. Boerman, Ph. D.*". Zij vestigen ter terechtzitting de aandacht op punten 13 en 14 van deze verklaring waaruit blijkt dat het bekomen van informatie over de situatie in El Salvador geen evidente zaak is. De Raad stelt vast dat de neergelegde verklaring algemene informatie betreft omtrent het bendegeweld in El Salvador en is van oordeel dat deze informatie *in casu* niet bij machte is om afbreuk te doen aan de voormelde concrete vaststellingen waaruit afdoende is gebleken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers beweerde problemen met de bende, waarvoor zij het land hebben moeten ontvluchten en internationale bescherming noodzakelijk achten. Deze informatie heeft geen betrekking op verzoekers' persoonlijke situatie en volstaat dan ook niet om de gedane concrete en pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Het is bovendien het geheel van de voormelde opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoekers geen afbreuk gedaan aan de voormelde concrete vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

5.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in

aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhalen in hun verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd in El Salvador. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF